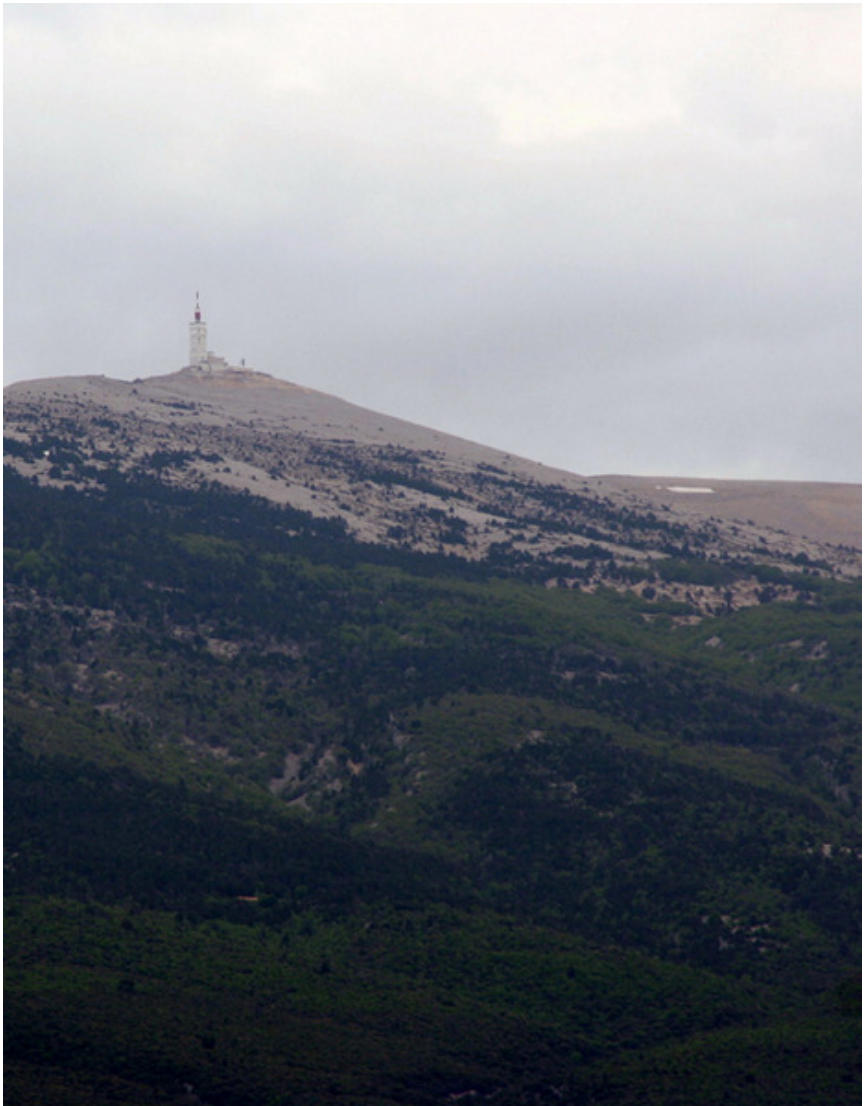

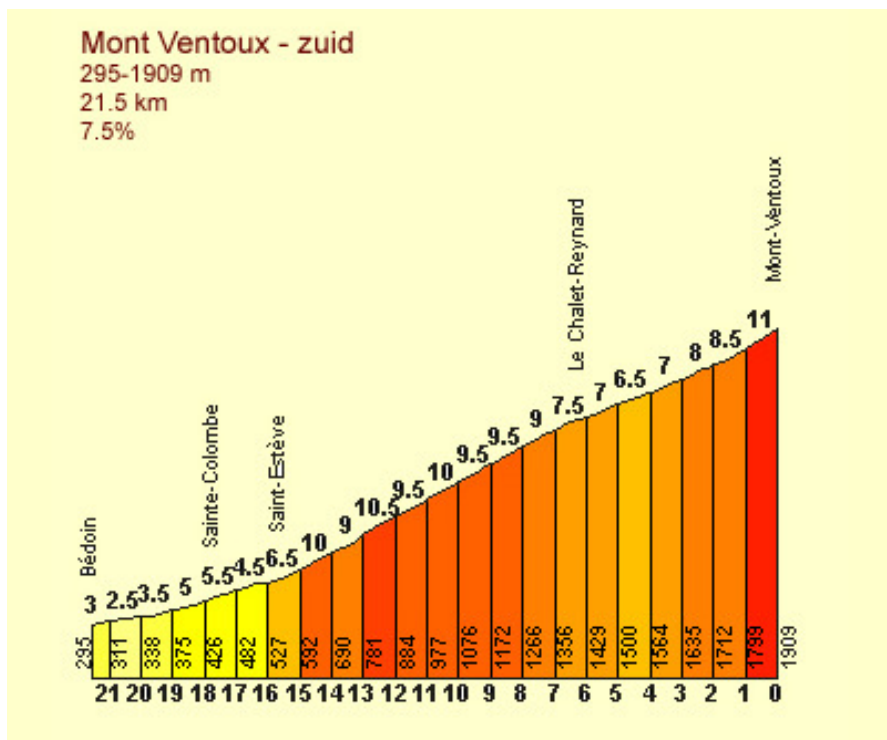
“Na elke klim volgt een afdaling!”

*Een dagboek verslag van een retour naar en over de
Mont-Ventoux*

Voorwoord.

Het is een oud plan wat ik ten uitvoer breng! Door een “blessure” heb ik het `n jaar uitgesteld. De bedoeling is via “De Groene Weg” naar de Middellandse zee, daar aangekomen een oversteek maken naar “Langs Oude Wegen” en die route terug te doen. Slaag ik? Dat is de grote vraag! In de loop van het dagboek lees je het resultaat van mijn fietsreis.

Dag 1, de ontmoeting met Jan!

Bij stralend weer vertrek ik naar Langeraar voor de eerste koffiepauze. Is dat gepland, nee! Ik heb tenslotte vakantie en moet af van het idee dat ik zo snel mogelijk op de route van de LF 7 wil zijn. Jente en Marit staan opa, achter het raam, al op te wachten. Op mijn gemak de koffie, met gebak, genuttigd bij kinderen en kleinkinderen.

Op naar de Oude Rijn die ik zal volgen tot ik op de route ben. Al snel ga ik in de fout door de afspraak die ik, met mijzelf, heb gemaakt te schenden. Ik schakel een tandje hoger, niet doen Klaas je hebt vakantie!

Het eerste “avontuur” dient zich aan bij de Zegerbrug. Er staat een mij bekend echtpaar dat niet weet om te gaan met de derailleur versnellingen van de fiets. De man is 10 jaar ouder dan Klaas en veel wedstrijden hebben we elkaar bestreden. Het is voor mij een droevig gezicht als ik zie hoe Jan door geheugenverlies is getroffen en mij niet herkent. Hij heeft verkeerd geschakeld en weet dat niet te herstellen. De linker schakelaar is verkeerd gemonteerd waardoor het schakelen wordt bemoeilijkt. Snel heb ik de schakelaar in de juiste stand en wens het echtpaar een mooie fietstocht toe.

Watertoren in Woerden

Aangekomen op de Treinweg doe ik al wat overvloedige kleding in de tas. In Woerden is de eerste omleiding, in verband met koninginnendag. Na ruim 50 km kom ik aan bij het Amsterdam-Rijnkanaal, voor mij het begin van de LF 7. Tijd om te eten wat ik dan ook doe aan de oever van dit kanaal.

Het is niet voor het eerst dat ik deze route doe maar weer valt mij op hoe mooi de route door het park van Nieuwegein is. Het is een aangename verrassing dat de route wat is veranderd en ik niet over de brug maar met het pontje naar Vianen gaat.

Stadspoort in Vianen

Wat 'n groene vlakke hier in de Vijf-Herenlanden. De zachte regen van de afgelopen dagen heeft bijgedragen aan de kleur van het grasland. Af en toe ruik je de natuur! Met de pontjes mee is een heerlijk rustpunt. Denk nu niet dat ik hard fiets, m'n snelheid komt nauwelijks boven de 20km per uur uit.

Vlak voor de aankomst in Aalst heb ik toch 'n leuke band en dat op de eerste dag! Ik ben hier, in Aalst, op camping de Rietschoof. Omstreeks half negen begin ik aan de eerste trappist. Ja, daar kijk je van op, bier drink ik alleen tijdens m'n fietsvakantie's. Bij het schrijven heb ik uitzicht op een zijtak van de Waal.

Vandaag mooi fietsweer. Ik heb op m'n meter een temp gezien van 19°. 102 kilometer met een gemiddelde van 19,2

Dag 2, Nostalgie

Bij, weer, stralend weer vertrek ik om half negen met een temperatuur van 12°. Op de camping had ik, zeer, vriendelijke burenen. Bij mijn aankomst

Nederhemert

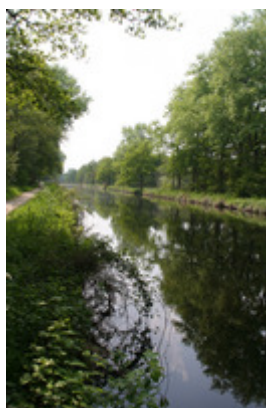
werd mijn groet niet beantwoord en bij vertrek ook niet! Lekker rustig met de nodige pontjes over, richting s`Hertogenbosch.

De pontbaas is een enthousiaste man. Binnenkort wordt hij 65 en dan wil hij via “De Groene Weg” een fietstocht maken. Schrik, m`n reserve geheugen doet het niet meer. Eerst van nieuwe batterijen voorzien!

In de stad ben ik geen held dus je raad het al, het is een zoekplaatje. Zal het ooit veranderen? Blij ben ik als ik een vriendelijke man ontmoet die mij uit deze warboel red. Hij fietst met mij mee door Vught heen en probeert mij op de juiste weg te brengen. Ondertussen hebben we een gesprek over het nodige jeugdsentiment. Hier begon voor mij het volwassen leven. Vier maanden heb ik in deze plaats doorgebracht als beginnend soldaat. Ooit als 16 jarig mannetje ook nog eens `n week in een jeugdhierberg. Hier werd ik verliefd op `n donkerharig meisje. Als soldaat maakte ik kennis met een collega soldaat die iets had met haar zus. Hij bracht mij een paar keer de groeten over maar ik had geen tijd of de moed niet. Trouwens ik had een vriendin!

Als mijn begeleider mij heeft overlaten moet ik het zelf weer uitzoeken. Als ik naar de kaart kijk moet ik naar de rivier de Dommel. Ik sla af stop en bestudeer en raadpleeg de kaart nog maar eens. Komt er een echtpaar aan die belangstelling heeft voor deze man en mij naar de goede kant van de Dommel brengt. Na de pauze ga ik in zomerse uitrusting verder, het is 21°.

Ik heb een paar SPD sandalen aangeschaft en ga nu dan ook op

omg. Geldrop

blote voeten door het leven. Fiets ik in de omgeving van Best staat de familie H., ouders van Pieter, langs de kant. Natuurlijk krijg ik een uitnodiging om met ze mee te gaan voor de koffie maar ik vind het te ver van de route en doe het niet. Na de nodige en gezellige praat verlaat ik ze. Tijdens het eten en de tent drogen groet een man mij met "hallo eenzame fietser". Weer `n stad en wel Eindhoven. Kom ik hier zonder zoeken door? Er is een kluns geweest die het bord heeft gedraaid, had ik het om moeten draaien? Ook hier weer vragen en zoeken en per ongeluk op de route! Hier wordt ik geconfronteerd met redelijk veel onverhard. In Geldrop gaat dit over in kasseien.

Gelijk gaan de gedachten terug naar het begin van de 60er jaren. De ronde van Geldrop met die kasseienstrook er in bij het station? Hier kon ik aardig uit de voeten en behaalde eens een 7^e plaats. Ja, in een kopgroep van 7 man sterk! Een jaar eerder, ook al in de kopgroep 13^e. Als dank voor het werk dat jaar stond ik het jaar van de 7^e plaats op het aanplakbiljet bij de favorieten. Wat was ik toen trots, als middelmatig amateur, aangemerkt worden als favoriet.

Langs de Dommel zowat alles onverhard. Wat te denken van de Strabrechtse heide, alles onverhard. Gelukkig aardig glad en droog. Het is een bezoeking, het duurt lang en er klopt iets niet, ik maak, of de teller registreert, te veel kilometers. De afstand komt niet overeen met die in het boek.

Het is een gezellige en drukke boel hier aan tafel waar ik schrijf. Er zit een Haagse praatjesmaker bij niet

mooi meer. Hij is buschauffeur en al `n tijd ziek thuis en wil ziek blijven tot z`n vut. De Haagse boeven, de regering,

Op de camping.

hebben zoveel van mij gestolen. Later begreep ik dat hij jaren zwart gewerkt had en was gesnapt en nu maandelijks € 250,- belasting moet betalen tot het bedrag is voldaan. Hij heeft voor iemand met zijn beroep wel een heel mooie camper!

De camping eigenaar heeft een bijzondere hobby van heiligenbeelden, kruisbeelden en veel onderwerpen die daar mee te maken hebben. De recreatieruimte lijkt wel een kapel.

Vandaag mooi zonnig fietsweer tot 21°. Weinig wind. 129 km in 7:06 met een gemiddelde van 18,1. Morgen minder kilometers!

Dag 3, de landgenoten.

Ik heb gewoon liggen wachten tot ik er, van mijzelf, uit mocht. Half zeven laat ik het luchtbed leeglopen. Natte tent vanwege de condens! Heb ik in de haast de microfoon van het reserve geheugen verkeerd aangesloten. Diep tastend in het echte geheugen spreek ik de eerste berichten weer in. Ik fiets weg bij een temperatuur van 14° en `n koude wind. Morgen de windvanger aantrekken bij vertrek?

Ja, ik heb tegenwind. Minder dan windkracht 3 maar dat is wel "beulen" voor vandaag. De gebruikelijke pauze doe ik op een pracht locatie, uit de wind en in de zon.

Het nadeel van een LF route is dat je vaak niet weet waar je bent. De route gaat vaak om in plaats van door plaatsen. Het komt ook door het ontbreken van tekst in het routeboek. Gisteren was het erg over al die verlaten wegen. Vandaag valt het mee en is het wat gezelliger fietsen door de aanwezige plaatsen. Foto, Thorn

Ojé, net voor Thorn gaat het even fout maar snel ben ik weer op het goede spoor! Nu volg ik de route door België. Wel vraag ik mij af waarom hier afwijkende routeborden zijn, we zijn toch één Europa?

Tijdens de pauze doe ik een cursus bruin worden en ga, gedeeltelijk, uit de kleren. Er is ander weer voorspeld, de wind en de bewolking nemen toe. Wat een drukte hier op de Vlaamse LF7. Een erg populaire fietsroute. Dagjesmensen, wielrenners en een enkele vakantieganger. Heb ik weer `n lekke band? Ik heb hem al `n keer opgepompt. Gelukkig is het niet zo!

De kilometers langs de Zuid Willemsvaart fiets ik vol in de wind. Blij ben ik als de route naar de overkant gaat en ik weer in de zon en tussen de bomen ben die de geringe wind opvangen. Aan deze kant doe ik dan ook de gebruikelijke pauze. Lang duurt de pret echter niet en gaat het weer naar de overkant. M`n hart slaat een slag over als ik er een paar zie zwemmen in de Zuid Willemsvaart, koud, erg koud lijkt het mij!

Door een weg opbreking ga ik rechtstreeks naar Maastricht waar ik twee keer de weg vraag naar het station. Opeens denk ik dat ik op de route ben van de "Groene Weg". Klopt ook nog! Voor ik het weet ben ik op de camping in Oost Maarland. Kwart over vier is het en de teller is op 96 kilometer stil blijven staan. 5:23 uur heb ik er over gedaan met een gemiddelde van 17,8. Hier ontmoet ik twee aardige Amsterdammers, leeftijdgenoten? Doen ook de Groene Route. Mooi weer vandaag.

Foto, Grenspaal.

Dag 4, De oude man van de camping.

Licht bewolkt, weinig wind en 13° bij het vertrek. Mijn voornemen van gisteren, de windvanger aan, heb ik niet uitgevoerd. Krijg ik er spijt van?

Geen meter vlak vandaag. De twijfel slaat toe. Al twee keer ben ik gestopt, ik denk dat ik verkeerd zit. Ben ik in Berneau, dus fout! Geen nood, ik ga van hier naar Neufchâteau en pak de route daar op. Strand ik op 'n rommelmarkt, gewoon lopend er door!

Clermont! Hier was ik toch eerder met "Langs Oude Wegen". Langzaam, heel langzaam, word ik wakker, heb ik mij vergist, heb ik wel het juiste routeboek! Bij de koffie kijk ik naar het routeboek en zie dat het niet goed is.

Ja, het is: "Langs Oude Wegen". Gelukkig blijkt bij mijn controle dat de route tot en met Limbourg het zelfde is. Als ik Limbourg nader heb ik de eerste 8% klim te pakken.

Als ik Limbourg verlaat en een blik op de kaart sla besluit ik te smokkelen met de route. Ik ga de N629 rechtdoor naar Jalhay. Ik vraag het aan niemand, ik wil het niet weten. Waarschijnlijk pak ik een kilometer of vier maar ik moet klimmen niet mooi meer. Ik zweet mij rot! Zou de route makkelijker zijn?

Clermont

De teller geeft 9% aan en het wordt nog erger, 13% zie ik zelfs. Wat n`straf die N629.

Is de lowrider links op het achterwiel van de bob gebroken. Nergens kan ik de tireps vinden. Heb ik die dingen in m`n handen gehad en niet meegenomen? Met

een spaak en tape “repareer “ ik de lowrider en hoop op een goede afloop.

Op de top van de Col du Rosier geen bord dus geen foto! Jammer, maar ik ben er echt geweest. In de afdaling is de weg afgesloten maar ik mag er door. Er is een zeepkistenrace voor de jeugd. In de omgeving van de Amblève voel ik het zonnetje een beetje steken. Het is tijd ook want 13° is geen wonderlijke temperatuur. Met klimmen is het warm en het dalen is, te, koud. De zweetband is noodzaak in de klim, dat water in de ogen is ook niet alles.

Langs de N645 volg ik de rivier Lienne stroomopwaarts waardoor het enigszins omhoog gaat, steeds 2 tot 4%. Zodoende schiet het niet op, maar waar maak ik mij druk over?

Omstreeks kwart voor vijf ben ik op de camping in Sart. De enige tentgast, de rest is allemaal caravans. Wel duur, € 13,50 inclusief douche maar geen streep beter als de eerdere campings.

Het doet mij denken aan de **Brug over de Amblève** camping bij café Slavia met die oude man die mij nu helpt. Zie mijn belevenissen in “Madrid Het Weerzien”. Voor de € 1,50 douche geld krijg ik geen sleutel maar hij doet de deur voor mij open. Als ik zit te eten komt hij vragen of ik al heb gedoucht dan kan de deur weer op slot. Volgens mij kan hij Nederland maar vertikt het. Als het gesprek te lang duurt, spreekt hij wel Nederlands. Regelmatig heb ik de 2 mannen van gisteren ontmoet.

Vandaag koel weer. 103 km in 7:08 met een gemiddelde van 14,4. Weinig zon gezien, in mijn beleving alleen

met klimmen.

Dag 5, Nachtvorst en ijs op de tent!

De nacht is koud. Ik heb het idee dat m`n voeten niet warm geweest zijn. Als ik wakker ben en een blik sla op de temperatuurmeter is het 0°. Terwijl ik bezig ben zie ik langzaam de ijsvorming op de tent en het gras wit worden. Bij het vertrek is het 1°. Extra kleren aan en een pet op!

De hemel is glashelder en er staat een zuur windje in de rug. Voor zo ver ik kan beoordelen loopt de route nog steeds parallel aan "Langs Oude Wegen". Als ik door Ottrè fiets en de oude waterpomp zie weet ik het zeker. Nee, ik stap niet af voor weer `n plaatje van deze pomp hoewel ik twijfel! Het is, gelukkig, tot nu toe niet zoveel klimmen als gisteren. Na `n half uur doe ik de windvanger uit, te warm met klimmen!

Langzaam maar zeker vormen zich stapelwolken en is de zon, soms, niet meer te zien. De temperatuur is niet om over naar huis te schrijven, zeker als de zon even schuil gaat achter het wolkendek. Negen uur en het is 8° in het bos ri. Cetturu. De route gaat voor `n deel langs de Ourthe. Gelukkig, voor mij, stroomafwaarts dus heel licht naar beneden.

Ben ik bezig met een stevige klim, ri. Cetturu, stopt er een auto en de man gebaart dat ik mee mag rijden. Nee, dat is m`n eer te na! Bij binnenkomst in Tavigny een boulangerie voor een paar overheerlijke croissants voor bij de koffie. Het is erg leeg in de winkel, kwart voor tien,

Grens Luxemburg

en zeker geen croissants! Ik heb het idee dat er alleen op bestelling wordt gemaakt en gebakken.

Het, te, koude windje heb ik in de rug. Vooral de afdalingen zijn, te, koud en dat met de vele kleding aan! Ik voel het goed als ik naar Wiltz daal over dat mooie fietspad. Volgens de gegevens fiets ik langs de rivier de Wiltz. Hier doe ik, na een klim van 15%, de nodige boodschappen. Verorber die in het plaatselijke park. Hier praat ik gezellig met twee Vlamingen die hier wandelen en wild kamperen. Ik leer het nooit! Ook hier ben ik, na de boodschappen doen, de weg kwijt. De Vlamingen hebben een uitgebreide kaart en die wordt geraadpleegd. We weten het alle drie niet!

Dan maar weer aan `n voorbijganger vragen! Het is een meisje van `n jaar of 20 á 25. Met wat Duits en gebroken Nederlands brengt ze mij op de juiste weg. Ze verbetert ook nog iets aan de bestaande route. Ze is erg enthousiast en vertelt het wel drie keer en elke keer in een andere taal. Als ik `n paar minuten fiets, in de klim, hoor ik een auto toeteren, daar is het meisje weer en nu met een tekening hoe ik moet fietsen!

Spontaan geef ik haar een kus op de wang en vervolg m`n weg. Opeens zie ik de Route de Bastogne en die moet ik hebben, dat is de route. Heel snel is het meisje, met de auto, weer bij me en zegt mij dit niet te doen, veel te

zwaar. Om haar niet teleur te stellen volg ik haar tekening en kom op de juiste weg, CR321.

Verder is het `n eitje! Vooral die schitterende afdaling richting Goebelsmühle. Er zit geen enkele beweging in de boomtoppen de wind is, 15:15 uur, nagenoeg weg. Weer `n gemeen klimmetje en ditmaal 9%.

Bij het naderen van Ettelbrück wordt ik gestopt door `n grote bouwput in het fietspad, dus `n omleiding! Helaas is dat niet mijn favoriete bezigheid, zoekplaatje, zoekplaatje! Gelukkig valt het mee. Ik hoef het maar één keer te vragen en kom bij toeval op de goede weg. In Schieren vraag ik nog `n keer naar de CR123 en de man zegt, recht uit. Weer bij toeval kom ik op het juiste pad!

In Mersch zie ik, bij binnenkomst, een busstation en schiet gelijk `n chauffeur aan. Feilloos vertelt hij mij de weg! Als ik denk, ben ik wel op de goede weg zie ik de camping. Veel is hier Nederlands, de gasten en de taal, alleen het geld is Europees.

Het is kwart voor negen en ik zit op `n verwarmd terras. De koffie is op, het glas bier is leeg en het verhaal loopt op z`n eind. Ja, de dag was mooi om te fietsen! Niet zo zwaar als gisteren. Uit de wind en in de zon was het goed vertoeven. 113,8 km in 7:14. Gem. 15,7.

Dag 6, De gebroken en geplakte tand!

Word ik wakker van de regendruppels op de tent! Het is toch niet waar? Het lijkt erger te worden maar gelukkig zet het niet door! Bij het vertrek zie ik 8° op de meter en is het zwaar bewolkt. Gelukkig is de tent zo droog dat hij in de tas kan. Op naar de stad Luxemburg!

De route is ongeveer 90km naar de volgende camping. Steekt er een wezel de weg over maar wacht helaas niet op de fotograaf. Ondanks “route barrée”, met een korte onderbreking in Müllendorf, mag ik er door. De machine wordt voor Klaas gedraaid en stopgezet. Na `n zwaai als dank ga ik verder.

Er is iets meer wind en schuin tegen. In Luxemburg zwerf ik wat door het oude deel van de stad en krijg geschiedenisles van twee leeftijdgenoten. Ik ben hier op het hoogste en oudste deel van de stad vertellen de twee “oude” heren mij. Weer een beetje nostalgie, ik was hier namelijk eerder op m`n eerste buitenlandse vakantie met Willy, in 1966. Wat een herinneringen gaan er door mij heen!

Na een zwerftocht van zo`n anderhalf uur weet ik niet meer waar ik ben, ik vraag het wel vijf keer en elke keer krijg ik een ander antwoord. Uiteindelijk vraag ik de weg naar Frankrijk, raak! Na tien minuten ben ik op de route. Het heeft wat “zweet druppels” gekost. Het blijft bewolkt.

Luxemburg

Er voltrekt zich een “ramp”. Ik breek een tand en wel boven/voor. Gewoon niet meer lachen. Ach, ik troost mij maar met het idee dat ik vanaf nu de mooiste man ben in Frankrijk. Komt het van het stokbrood? Het gaat als `n speer. Kan ik dan toch kaartlezen? Is dit een kerncentrale in Cattenom? Ik neem er een foto van.

Soms, of steeds, doe ik bij het klimmen de hellingmeter, op de fietscomputer op het scherm. Nu weer een stuk van 10%. Ik heb, vandaag, al eens 15% gemeten in de stad

Luxemburg. Ik ga nog zweten op het eind van de middag. Komt dat door de zon die verwoede pogingen doet het wolkendek te breken? Al kilometers lang kijk ik of er een winkel open is voor het broodbeleg. Helaas is alles gesloten. Altijd op dinsdag?

In Metzervisse vraag ik naar de camping, gelijk raak. Naar Volstroff! Ondanks de, volgens mij, goede weg slaat de twijfel toe, ik zie in de verste verte geen camping. Toch goed en gevonden.

Omstreeks half vijf fiets ik de camping op en wordt verwelkomd door twee geiten. Als ik binnen ben voor de inschrijving zie ik dat ze het brood in de tas ruiken. Voor ik het kan verhinderen ligt de

combinatie ter aarde. Wat een luxe voor € 6,50. Heel wat anders dan gisteren voor die € 13,50. De twee Amsterdammers komen om 19:00 uur binnen. Na de douche pak ik de tube seconden lijm en plak de tand vast, voor hoe lang?

Vandaag koud, maximaal 13°. De hele dag heb ik met dichte handschoenen aan en helm op gefietst. Na het breken van de tand belde ik Willy, ze vroeg of dit een reden was om naar huis te komen, nee zij ik. Gelukkig gaf ze mij gelijk. 94 km in 6:00 uur met een gemiddelde van 14,6km. Het was een makkelijke dag.

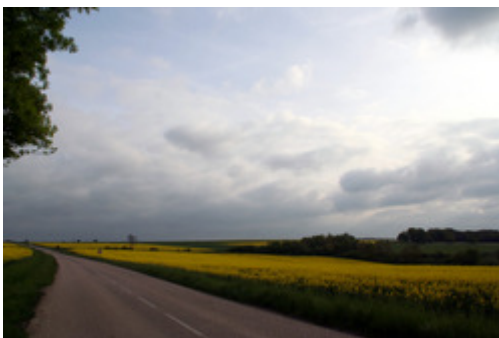
Gisteren voelde ik mijn linker knie een beetje, s`avonds was hij wat stijf maar in de loop van de dag voelde ik niets meer. Kou? Ik heb overwogen om warmtepleister te kopen maar zie er nu van af. Morgen ga ik smokkelen op de route. Als ik op de N74 ben, bij Vannecourt, volg ik die

weg tot Moncel. Zo hoop ik de route, 120 kilometer in het boek, wat in te korten tot Lunéville.

Dag 7, De bidon`s en de fles water.

Een week ben ik nu onderweg! Wat moet ik doen om de tand op z`n plaats te houden? Alle korsten van het brood aan de vogels voeren?

Het weer ziet er iets vriendelijker uit al is het maar 11°. Weer de tent droog ingepakt wat ik een verademing vind. De was van gisteren heb ik nat op de tas gedaan. Hopelijk droogt die vandaag. Nauwelijks drie kilometer op de fiets of de eerste helling dient zich aan, gelijk 7% krijg ik voorgeschoteld. Dat is een aardig warm wordertje! Koolzaad en nog eens koolzaad, zowel links als rechts van de weg. (Foto)

In Vigy doe ik wat inkopen. Als ik de winkel uitkom grijp ik naar een bidon, gejat of vergeten? Heb ik ze vergeten dan denk ik dat Amsterdammers ze wel mee nemen en heb ik ze vanavond, of een dezer dagen, terug. In mijn gedachten maak ik er een heel probleem van. Zijn ze dan toch gejat terwijl ik in de Boulangerie was? Nuttig ik een croissant en bij de eerste hap gaat gelijk de tand er weer af.

Vanavond, uit ijdelheid weer plakken?

Net buiten Courcelles een stukje van 11%, hijg, hijg. Half zelf meet ik 14°. Nu heb ik al meer zon gezien dan gisteren. Het valt mij dan ook niet moeilijk de dichte handschoenen in de tas te doen. Even later heb ik er al weer spijt van. Even doorbijten Klaas!

Buiten Servigny fiets ik tegen `n muur op, 17% meet ik! Ik haal het maar de benen en longen barsten zowat. Ja, ja, ik ben boven al gaat het, vermoed ik, steeds moeizamer. De leeftijd?

In Arriance vraag ik aan twee werkmannen naar water. Zegt de eerste, dat hebben we niet we werken hier. De ander loopt naar de auto en ik krijg spontaan `n nieuwe fles met water die ik mag houden. Ik kijk hier, in deze omgeving, m`n ogen uit naar de aanwezige roofvogels die in de lucht zweven. Het weer wordt steeds aangener, ik doe dan ook de overtollige kleding in de tas.

Al die eindeloze glooiende wegen en velden, kleine Auitgestorven dorpen en gehuchten waar niets te beleven, te krijgen en te koop is. Onvoorstelbaar! Op en neergaande velden met koolzaad, geen meter is er vlak. Luid en duidelijk hoor ik de roep van de Koekoek. Betekent dat regen?

Ik heb er al melding van gemaakt dat ik wat smokkel op de route. Win ik er iets mee? Ik weet het niet! Misschien 10 kilometer en dat is meer dan `n half uur! Op dit alternatief zijn stukken klim van 11%. Gelukkig weet ik niet hoe makkelijk of moeilijk echte route is! Inkopen doe ik in Château-Salins in een, te groot, warenhuis. Helaas is het net als een grote stad, een zoekplaatje. De helft van de boodschappen van het lijstje kan ik niet vinden. Op de C1, richting Hoéville, een stuk van 14%, ergens op de C1 heb ik 17% gemeten. Of je een emmer leeg stort. Het uitkijkpunt, wat in het routeboek staat vermeld, valt tegen!

Het uitkijkpunt, Hoéville

Springt er een tak in het achterwiel. Hoe die tak vast blijft in dat dichte wiel is mij een raadsel. Naar Maixe gaat het als 'n speer, het lijkt één afdaling! Wat de afstand betreft, ik weet het niet meer. Ik zal de instelling van de teller eens nakijken vanavond. O ja, de was is droog. Wat heb ik een geluk!

Als ik naar het café wandel, in Lunêville, geniet ik van het mooie weer. Nu ik schrijf zie ik de weerberichten op de TV. Morgen mooi en dan drie à vier dagen regenachtig. Vandaag 118 km in 7:28 uur, gemiddeld 15,8. Mooi fietsweer. Blijft het zo?

Dag 8, De Nederlandse enclave!

Acht uur en 8° bij het vertrek, heldere lucht en weinig wind. Inmiddels is het vertrek 10 minuten later, eerst moet het reserve geheugen, voice recorder, van nieuwe batterijen worden voorzien. Wel heb ik, dunne, dichte

Lunêville

handschoenen aan. Ik heb wat aan het zadel veranderd, opgespannen. Ja, ik beken het maar, na ruim veertig jaar heb ik weer een Brooks zadel aangeschaft. De laatste tien jaar had ik na enkele dagen vaak zit problemen. Met goede verzorging wist ik het altijd onder controle te houden. Het is begonnen bij het wat rechter op zitten. Nu weet ik niet wat mij overkomt, geen enkel probleem!

Heb ik zitten dromen? Ik ben verkeerd gereden! Ik ben in Gerbéville en dat is niet op de route! Via de D122 ben ik "snel" op het juiste pad. Ja Klaas, dat krijg je er van als je smokkelt met de route! Ik ging van Rehainviller via de D941

naar Xermaménil. Hoe is het gezegde ook al weer: “God straft onmiddellijk”. De eerste keer smokkelen was goed, de tweede keer kon nog net maar de derde keer is bestraft.

Weer hoor ik de Koekoek. Als je die elke dag hoort regent het vanzelf `n keer `n dag. Ik moet er `n keer van af: “Koekoek roep regen troep”. Ben ik drie uur onderweg en heb ik welgeteld 29 km achter de rug! Als het elf uur is ga ik volledig uitgepeld door zonnig Frankrijk. Shirt zonder mouwen en sandalen. Straks heb ik de cursus bruin worden met succes gedaan. Stukje van 10% en dat met die warmte.

Ja, ook de zwaluwen vliegen laag! Heeft de roep van de Koekoek dan toch gelijk! Volgen de gegevens ga ik nu de Vogezen in. Na de boodschappen ga ik, zoals gewoonlijk, verkeerd. Gelukkig ben ik, na een keer vragen, snel op de juiste weg. Kennelijk ben ik na een onderbreking afwezig of niet voldoende geconcentreerd op waar ik mee bezig ben. Ik heb de hoop opgegeven dat het ooit nog eens veranderd. Na de eetpauze, in de omgeving van Gicourt-les-Viéville, flink met de zonnebrandolie gesmeerd. Geen meter is er vlak, het gaat constant op en neer, ik blijf schakelen!

Richting Ahéville heb ik een “klimmetje” van “maar” 19%. Het is maar goed dat de meter langzaam reageert, als die het aangeeft heb ik het gedaan en gehad. En, fietsend boven gekomen! Hoe ik steeds weer de

Pont-les-Bonfays

moed op kan brengen om op de hellingmeter te kijken is mij een raadsel! Geeft dat ding ook de temperatuur nog aan,

29°. Is dat wat overdreven? Gaat goed, ik fiets door het glas van een stuk gegooide bierfles heen en niet lek.

Wat gaat het moeilijk! Eerst op de hellingmeter kijken. Ik fiets in de kleinste versnelling in de brandende zon, het zweet blijft nog net in de zweetband en de meter geeft minuten lang 9% aan. Ahéville is 6 huizen en een kerk!

Overal in de omgeving zijn ze aan het kunstmest strooien. Is dit een teken dat er ander weer wordt verwacht? Krijgen we regen? Het blijft een mooi gezicht die bomen vol met mistletoe's. Sommige bomen hangen helemaal vol. Van de muurschildering op het kerkje in Pontles Bonfays maak ik wat foto's. Regelmatig kruis ik de rivier Le Madon. Fiets ik weer 'n muur tegemoet niet mooi meer.

Het zal mij benieuwen! 14%, dat valt mee! Weer smokkel ik en wel in Jésonville. Ik ga niet meer van de D6 af maar gelijk naar de camping in Darny. Wat denk je? Is die pas op 1 juni open. Moet ik naar Hennezel aan de

Hennezel, Ecolonie.

D164. Waar ik nu toch terecht gekomen ben! Geweldig! Een complete Nederlandse enclave. Het is een gebeuren op ecologische basis. Het wordt gerund door vrijwilligers. Nu ik

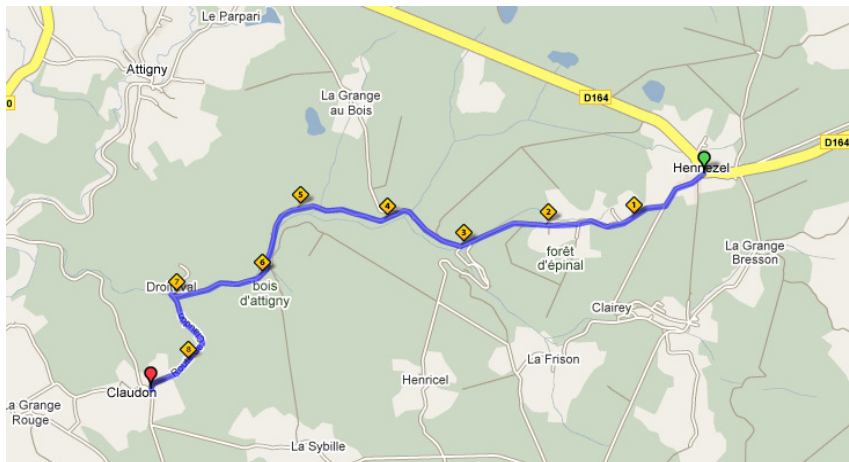

schrijf, 21:00 uur, betreft de lucht. Wat voor weer wordt het? Nauwelijks lig ik in de slaapzak en de eerste regen valt. De prijs voor de camping inclusief warm eten, wat heb ik zitten smullen, en een halve liter yoghurt € 22,00. Ik mag kiezen uit geiten of koeien yoghurt. De eerste is wat slapper dus

kies ik voor de tweede. 105 km in 7:02, gemiddeld 15km.

Dag 9, het ruisen van de banden.

Vannacht is het noodweer geweest met veel en hevig onweer. Ben ik een handdoek kwijt, gisteren op de

camping laten hangen? Nu ben ik via Route de Forge Neuve op weg. Ik moet tussen km 2 en 3 nog een hindernis overwinnen. Door een noodweer van de afgelopen tijd is de weg onderbroken. Mij is verteld dat er via het privé terrein van Ecolonie een brug over het water is waar ik overheen kan. Helaas kan ik de brug niet vinden en besluit de bagage en fiets in drieën te delen en zo het obstakel te nemen. Via Route de Claudon ga ik naar Claudon waar ik de route oppak.

Obstakel onderweg!

Het weer is redelijk goed, bij vertrek 11° maar het loopt snel op. Het wolkendek is gesloten hoewel de zon verwoedde pogingen doet dat te breken. Zal de zon het winnen? Heb ik dat! Heb ik bij mijn laatste actie de fles water niet vast gemaakt en ben ik die verloren. Gelukkig is het, nog, niet van dat dorstige weer. Bij een sluis langs de weg stop, kijk, ik en maak ik wat foto's. Sluis, richting Claudon.

Als ik weer opstap en de bocht om ga krijg ik een cadeau voorgeschoteld van 15% omhoog. Gelijk wakker Klaas. Net na Claudon, staat in het boek, is er een afdaling van 7 kilometer. Gelukkig is het niet alle dagen feest, het zou eentonig worden altijd afdalen. Door de vochtige atmosfeer zweet ik mij ik weet niet wat. De onnodige kleren verdwijnen dan ook snel in de tas.

Passavant-la-Rochère sla ik het nodige in en uiteraard water. Ondanks de dreigender lucht blijft het droog. Ik fiets door het bos en het is stil, muis stil. De bomen bewegen niet. Het enige wat ik hoor is het ruisen van de banden en

Pauzeplaats

m'n eigen gehiig bij, constant, 7% omhoog. Bij een oude schuur maak ik de tas wat lichter door het gebruik van de nodige leeftocht. Na deze pauze moet ik, in een klim,

duidelijk weer het juiste ritme vinden. Wat heb ik `n dikke benen!

Vougecourt en `n klim van drie kilometer, volgens het boek. Ik ga schijnbaar makkelijk want ik heb die klim niet ontdekt. Wat een Kraaien overal, wat `n herrie maken ze en wat veel nesten bouwen ze. De lucht is nog steeds vochtig, ik zweet voor twee! Amance ga ik van de fiets voor de nodige herinneringen (foto`s) van een bloeiende witte Sering. Hier zie ik een "ouder" echtpaar met `n van Herwerden fiets. Ik zwaai maar stop niet. Nog enige keren ontmoet ik ze.

Valt dat even tegen! Mijn idee is, was, 80 kilometer en dan `n camping. Zijn al de campings de eerste 100 km gesloten of opgeheven. Ik fiets langs de Saône. De lucht is dreigend en ik voel de eerste druppels. Gelukkig blijft het daar bij. Het laatste paar uur is het wat vlakker waardoor het makkelijker fietsen is! O jé, het regent en het is bladstil. Onweer hoor ik. Regenjack aan, regenjack uit! Plotseling barst het onweer los, regenen niet mooi meer. Snel ga ik tien meter terug en schuil onder de overkapping van een oude schuur, in Soing. Ik verveel mij wat en maak, vanuit mijn schuilplaats, wat foto`s van het plaatsje. Het giet `n half uur!

Al dagen heb ik het idee dat mijn teller niet goed staat, te veel kilometers aangeeft. Vanavond verander ik het. Heb het thuis toch goed opgemeten dacht ik.

Waar ik nu fiets is geen druppel gevallen. Ik nader Gy en ga een hotel zoeken. Bij het binnen fietsen staat er gelijk een pijl naar hotel Pinocchio. Vijftig meter verder ben ik er

Soing

na een rit van 106 km in 6:19 uur met een gemiddelde van 16,8 km. Dat is een andere prijs dan `n camping, €51,- zonder ontbijt. Het restaurant hier naast eet ik voor € 27,- inclusief twee bier. Ondanks de korte regen periode goed fietsweer met een max. temp. van ± 20°. Nog 15 kilometer dan begin ik aan deel twee van de route. Vandaag heb ik mij voorgenomen dat ik, waar ik ook ben, zaterdag 16 mei aan de terugtocht begin.

Dag 10, het krakend zadel!

Half zeven ben ik klaarwakker. De afspraak is dat het fietsenhok pas om acht uur open gaat. Als ik, ongeduldig, om kwart voor acht beneden ben zit het aardige meisje al op mij te wachten. Eerst langs de bakker en dan op de fiets het ontbijt nuttigen. In het hotel was dit pas mogelijk om half negen en dat was mij te laat.

Het weer ziet er goed uit. Af en toe wat zon en een aardige temperatuur, 14°. Om negen uur is het al 19° met wat stapelwolken. Van het zadel word ik gek, het blijft maar piepen! Zou `n drup olie uitkomst bieden?

Ja, weer zonnebrandolie gesmeerd. In de loop van de morgen komt er wel wat meer bewolking. Van alles ben

ik, regelmatig, kwijt maar meest zit het gewoon in de tas. Het reserve geheugen vergeet ik soms uit te schakelen en dan hoor ik, bij het afluisteren, het ruisen van de wind en soms m`n eigen gehijg bij

het klimmen. Als het wat makkelijker gaat praat ik ook nog met mij zelf. Grappig om te horen! Kilometers fiets ik, richting Grotte`s d` Osselle, langs een riviertje.

Zit dat kraken van het zadel in de stelbout? Ik probeer er wat olie bij te doen maar dat lukt niet erg dan moet de fiets op z'n kop. Ik doe het wel op de camping dan is de Bobkar er toch af. Half een en de zon is weg. Hoor ik onweer in de verte? Regelmatig komt het terug, als het maar droog blijft!

Bij het verlaten van Liesle heb ik het idee dat het verkeersbord in Nederland is gestolen en hier neer gezet. Er staat een bord fietspad zoals wij dat kennen. Gelukkig gaat het onweer weg. Volgens een bord ga ik nu de Jura in. In Villeneuve d' Aval vraag ik water aan een oud mannetje en die vult mijn fles! Ja, ik heb nog steeds geen bidon's. De fietsenwinkels liggen hier niet voor het oprapen!

Ander weer? De wind neemt sterk toe, 14:30. Ik denk wel meer dan wkr. 4, maar de temperatuur blijft goed. In de luwte van een schuur, tussen de druivenstruiken,

gebruik ik de koffie. 10% omhoog en windkracht 4 á 5 tegen. Zucht, zucht wat `n hijs! In Poligny drink ik een lekker fris glas tonic op het aanwezige terras. De kerktoren voorzien van een klok, recht

tegenover het terras, geeft tien over vier aan. Een kleine rekensom verteld mij dat ik omstreeks vijf uur op de camping ben. Doe ik, nu ik fiets, een blik in het routeboek moet ik vier kilometer klimmen! Dat is een kleine tegenvaller. Hoe lang duurt het voor ik in Plasne ben?

Rechts van mij zie ik van die donkere grijze luchten. Houden we het droog, ben ik op tijd op de camping en staat de tent op tijd? Als ik, gelukkig, in het bos fiets mis ik

de felle tegenwind. De wind verdampte het zweet op m'n lijf maar nu druipt het van mijn gezicht. Geweldig die versnelling van 22 X 32 op m'n fiets. Al veelvuldig heb ik er gebruik van gemaakt maar nog niet zo langdurig als nu. Als ik boven ben, in Plasne, ben ik op een hoogte van 557 meter. Na één keer vragen fiets ik om half zes de camping op in Fay-en-Montagne. Zeer enthousiast wordt ik begroet.

Het is een nieuwe camping die, nog, niet helemaal af is. Door de felle wind is de tent, die ik twee dagen niet heb uitgepakt, in tijd van tien minuten droog. Nu ik dit schrijf, in het restaurant, wordt het bier nog getapt uit

een vijf liter vaatje. De service

Mijn nieuwe tent.

is goed en de mensen heel vriendelijk en dat voor € 6,- exclusief bier. Ik heb er twee op! Zal ik een derde nemen?

Vandaag 99km in 6:53 met een gemiddelde van 14,4 km. Het schoot geen streep op ondanks de, te, weinige foto's die ik heb gemaakt. Het was eigenlijk de bedoeling om nog 25 km verder te gaan. Als je dat afzet tegen het gemiddelde dan had ik geen tijd gehad om dit op te schrijven. Mooi fietsweer vandaag. Ik neem een derde, donker, bier!

Dag 11, de onverwachte koffie pauze!

Het is windstil, 13° en licht bewolkt als ik Fay-en-Montagne achter mij laat. Nauwelijks ben ik op weg of het metertje geeft een helling van 7% aan. Dat is om warm te worden! Het ziet er warm uit, dat was gisteren ook zo maar was het in de middag minder. Half negen en ik doe de overvloedige kleding in de tas. Gelijk door het bos, zon weg en eigenlijk

te koud voor de zomerse uitrusting! Na Merebel gaat het een heel stuk als het spoor, vlak of 1% naar beneden.

Als opa, dat ben ik al enige jaren, bovenop de Col de la Perceé is wil hij dat wel even vast leggen voor het nageslacht. Foto. In Blye maak ik `n foto en wordt daarbij van een afstand door een man bekeken. Als ik het toestel opberg komt hij voor een praatje. Al snel vraagt hij of ik bij hem thuis koffie kom drinken. Uit nieuwsgierigheid stem ik toe. Het is er de tijd voor, tien uur. Ik moet of mag plaatsnemen aan tafel na dat ik kennis heb gemaakt met zijn vrouw Laura. Daar zit ik dan bij Gilbert en Laura aan tafel, aan de vruchtensap, koffie en brood met de

zelfgemaakte frambozen jam. Ondanks dat ik de taal niet spreek ontstaat er een leuk gesprek. Wat blijkt, ze hebben een bobkar gekocht en zijn daar twee weken mee door de Provence en Luberon getrokken. Bij het vertrek vraag ik wat een pot jam kost. Ik had het kunnen weten, niets. Ik schaamde mij rot, ik lijk wel `n schooier! Nog even mee de schuur in om de bob en twee nieuwe fietsen te bewonderen. Laura is 58 jaar, Gilbert is 65 en ze hebben 4 kinderen en 8 kleinkinderen. Het was een leuke ontmoeting met twee zeer aardige mensen. Bij het vertrek wordt mij gevraagd even te wachten. Enigszins verbaast

Gastvrij op de koffie in Blye.

zie ik wat er plaats vind. Van een fiets in de schuur wordt een ventieldopje gedraaid en bij mij op het ventiel van het voorwiel gedaan. Wij gooien dat weg, te veel werk bij het oppompen!

Weer, ja weer, donkere wolken aan de horizon. Het wordt donkerder en donkerder! Daar zijn de eerste druppels. Als ik mij niet vergis is het bij welgeteld tien druppels gebleven! In Marsonnay ga ik even van de fiets voor wat foto's. Als ik opstap moet ik met m'n stramme benen gelijk een kort maar hevig stukje van 11% overwinnen. Dat is zwaar, zeer zwaar!

De temperatuur is wat gezakt naar 18° dus goed fietsweer. Weer die donkere lucht, zal het ook nu meevallen? Bij het naderen van Onoz verbaas ik mij weer over de hoeveelheid brandhout wat de bewoners bij hun huis hebben opgeslagen. Ik zie dit hier niet voor het eerst, ik neem het al enige dagen waar!

Bij Lac de Vouglans geniet ik van het uitzicht en verzorg ik de inwendige mens.

Voor het eerst gebruik ik de verrekijker. Met stomme verbazing kijk ik naar de toeristen die hier met de auto komen,

stoppen, snel 'n paar foto's

Lac de Vouglans

maken en binnen de twee á drie minuten weer vertrekken. Gelukkig blijft het goed weer. Hier bij het meer loopt de temperatuur snel op als de zon zich laat zien. Langs de stuwdam, iets verderop, ga ik naar Menouille, en Condes. Ik volg de D60 door de Gorges de l'Ain. Al kilometers fiets ik langs de rivier Ain. Mooi gebied!

Al enige tijd zie ik borden staan met "route barree", ik gok het er maar op, desnoods loop ik een stuk. Als het

heel erg is ga ik gewoon de zes kilometer terug. De zon is zeer aanwezig en zorgt hier voor een broeierige warmte mede door het ontbreken van de wind. Ja, het is een stremming veroorzaakt door neergestorte rotsblokken en nog meer storting gevaar. Ik kan er met de fiets door!

Ondanks dat ik stroomafwaarts ga is het klimmen en dalen. De zwaluwen vliegen zo laag, ander weer? Als ik een mooi plekje zie ga ik wat eten. Helaas is het langs de rivier niet mogelijk om te gaan

zitten. Het lijkt naar beneden

Sous-le-Pont

te gaan maar toch heb ik de nodige moeite om snelheid te houden, vals plat? Via Sous-le-Pont naar Poncin. Elk moment lijkt het te gaan regenen, je kunt het water van de lucht plukken! Weer enige spatten, ik tel ze 33 stuks, als ik de camping op fiets. Heerlijk, niets te vragen en zoeken gewoon langs de route. De inschrijving verloopt moeizaam, de man blijft met de telefoon aan z'n oor leuteren en rondjes lopen. Na ongeveer tien minuten ben ik eindelijk aan de beurt! Wat zeur ik, ik heb toch vakantie! Snel staat de tent. Mijn buurman, een Duitser, is snel uitgepraat, ligt voor zes uur al te snurken. Heeft met zijn te dikke lijf 45 km gefietst. Speurend op de camping zie ik tenten en caravan's die niet bezet zijn. Ik ben, even, brutaal en leen een droogrek voor de was.

Vandaag goed fietsweer. 104 kilometer in 6:30 uur, gemiddeld 16 km en een maximale helling van 13%. Onder het schrijven van het dagboek geef ik tekst en uitleg over de route aan de man die het glas bier brengt.

Dag 12, maïs, koolzaad en het plan!

Het weer is een soort kopie van gisteren. Vroeg op en om 7:15 op de fiets. Waarom zo vroeg? Ik wil 110 km fietsen en op een redelijke tijd op de camping zijn. Weer, ja weer, die donkere lichten! Beloofd dat niet veel goeds? Het water is, weer, van de lucht te plukken. Iets meer wind als gisteren en ergens uit de zuidelijke richting.

Met dat beetje tegenwind hoor Poncin rivier Ain, bij de camping.

ik de krak in het zadel niet zo! Het begin is goed, ik hoef niet zo veel te klimmen en schiet lekker op. Het was geen prettige camping, je hebt veel last van het autoverkeer wat, hoog boven je, over het viaduct gaat. De hele nacht door!

Wind tegen en meer dan kracht drie, ben ik niet meer gewend. Hoewel, ik fiets op de vlakte zonder enige beschutting van bomen of bebouwing. Bij het naderen van Château-Gaillard vallen de eerste druppels water. Weer heb ik alle geluk van de wereld. Voor ze de grond raken zijn ze verdampt en het aantal ben ik vergeten te tellen. De noodzakelijke verzorging doe ik in de omgeving van Leyment. De meeste donkere lichten zijn dan al verdwenen en de temperatuur is opgelopen tot 20°. Op een klein klimmetje na blijft het aardig vlak.

Gigantische sproeiinstallaties staan hier opgesteld.

Het maïs groeit hier gewoon tussen de stenen, soms is het zoeken naar aarde! Ik herinner mij dat van de tocht naar Santiago de Compostela, daar was dat ook. Is dat een kerncentrale in Les Gaboureaux?

Als je zo fietst met links maïs, rechts maïs of aan beide kanten koolzaad of bomen dan bedenk je van alles. Zo heb ik het plan om de tocht niet geheel af te maken. Als ik de Mont Ventoux heb beklommen ga ik, op de fiets, naar huis. Als het dan meezit ben ik op de verjaardag van Arie thuis. Ben ik door heimwee overmand, nee! Een langdurige rekensom, tussen de maïs velden, leerde mij dat ik met mijn thuis uitgedokterde plan langer dan vijf weken van huis ben.

Na Loyettes ga ik in de fout. In Tignieu ben ik, denk ik, verkeerd gereden en bevind mij op de D18 richting D24. Met een klein ommetje kom ik in Jamezieu en op de route. Bij toeval moet ik toegeven. De rust en verzorging geniet en neem ik in Mianges. Ik heb er dan al 60 km op zitten. Onbewust reken ik mij rijk en denk aan de tijd dat ik op de camping arriveer. Dat doe ik elke dag wel `n keer maar meest valt het tegen. Klim hier klimmetje daar en dat vraagt zo z`n tijd. Nu heb ik, tijdens de pauze, uitvoerig de route bekeken en denk aan een juiste inschatting, \pm vijf uur.

De eerste echte krachtmeting is richting Four, 11% meet ik. Voor ik Four nader, bij het gehucht of boerderij Chausus, overwin ik nog even 13%. Voor de pauze was het puur verwennerij, nu klimmen tegen de klippen op en, voor het gevoel, geen enkele afdaling. Jammer dat ik niet even

Loyettes, brug over de Rhône.

naar de km stand heb gekeken voor ik aan de klim begon naar de zendmasten richting La Grande Forêt. Richting Meyrieu weer zo'n muurtje van weet ik veel hoeveel procent. De wind ruist door de bomen. Gelukkig voel ik die tijdens deze klim niet. Er staat veel wind. In Meyrieu-les-Etangs voel ik mij een ware held, weer 12% overwonnen!

Richting Meyrieu-les-Etang

Een donker smal klimmend bosweggetje richting Arzay. Ik zie licht in het duister, het eind van de klim? Helaas is de krachtmeting nog niet op z'n eind en moet ik, door het donkere bos, nog enkele honderden meters verder. De laatste vijf kilometer is een genot, dalen. De route naar de camping staat netjes aangegeven en bereik ik iets voor vijf uur. Door de druk die ik mijzelf opleg met tijd en kilometers maak ik het soms "onnodig" zwaar.

Vandaag goed weer, veel wind, temperatuur tot 27°. 115 kilometer in 7:54 met een gemiddelde van 14,6. Een pittig klimmetje van 14%. Het is wel uniek, 12 dagen onderweg en, overdag, nog geen half uur regen. Als ik de slaapzak ik ga regent het! Wat brengt het weer morgen?

Dag 13, het verlies!

Regelmatig hoor ik de kletterende regen op het tentdak. Als ik, echt, wakker ben, zes uur, gaat het nog harder regenen. Bij het vertrek, acht uur, schijnt er een flauw zonnetje.

Donkere lucht bij vertrek.

De bobkar moet tien kg gewicht meer meetorsen van al het water in de natte tent! De kant waar ik heen ga ziet er wel erg donker uit. De twijfel slaat weer toe, ben ik verkeerd? Heb ik de route wijzigingen op de verkeerde pagina geplakt? Alles is goed! Ik heb gewoon verkeerd gelezen of ik lees te vlug. Ik leer het nooit! In Thodure nog steeds die dreigende lucht. Hoewel hier naar mijn indruk geen drup is gevallen de afgelopen nacht. Gortdroog ziet het er uit!

Thodure

Het is een lekkere vlakke aanloop om in het ritme te komen. De eerste klim zie ik nu pas, in Thodure, voor mij opdoemen. Zwetend kom ik boven! De eerste wegwijzer, sticker, van de “Groene weg” heb ik waargenomen op de top. Klimmen, zweten, stilte en het indringende gekraak van het zadel. Ik krijg het er niet uit en weet ook niet wat het is al denk ik wel dat ik het weet. Als ik thuis ben heb of zoek ik de oplossing. Links van mij die dreigende lucht en rechts de zon. Beweegt het wolkende de goede kant op?

Wat `n logica, “na elke klim komt een afdaling”! Daar ben ik nu mee bezig. En, ja juist, dan volgt weer een klim. Ben ik te optimistisch geweest? Ik zie en voel de eerste druppels, tien over half negen. Natuurlijk het regenjack enige keren aan en uit tot het werkelijk goed begint te

Oud en ongebruikt!

regenen. Uit doe ik het jack, na een snelle afdaling, voor weer een pittige klim, te warm. De lucht beweegt niet zoals ik het zou willen. Het gaat nu echt erg hard. Het nuttige en aangename verenig ik even, schuilen en boodschappen doen. Twee lekker sappige peren doe ik er bij die ik gelijk verorber! Al met al heeft het 'n klein uur geregend.

Vlak bij Tersanne zie ik een droge plek. Heeft het hier niet zo geregend? Ik verzorg hier, te laat het is al tien uur, de inwendige mens. Bij het vertrek prikt de zon ongenadig. Ja, ik reken er op dat het mooi weer wordt. Ik had gelijk in zomerse uitrusting moeten vertrekken na de pauze. Het is 22°. Komt er nog meer nattigheid? Weer die donkere lucht. De steile klim richting Bathernay valt mee, ik zie maximaal 11%. Ja, ja, de spieren sterken aan. De D53 is een onprettige weg met te veel verkeer. De middagpauze doe ik op de boden van een droge rivierbedding. (Foto.)

Heb ik dat! Na het eten weer die felle wind tegen zoals gisteren. Komt het door de wind of let ik weer niet op! Ik ga in Romans in de fout en fiets op een gegeven moment in St. Eusebe. Bij toeval, na aardig

wat vragen en omzwervingen, kom ik op de route, D102 richting Bésayes. Ik kan geen Frans, als ik dan de weg vraag zijn de mensen vol goede bedoelingen maar van het meeste snap ik geen snars. Spraakwatervallen zijn het! In 'n stad moet je op de kaart kijken, op straatnamen letten en het verkeer. Ik heb zo zoetjes aan het idee dat die combinatie te veel is voor deze man!

Weet je hoe dat voelt, 1% á 2% omhoog en windkracht 4 tegen. Nee, nou ik wel! Wat heb ik links van mij, zijn

dat de Alpen. Al enige tijd kijk ik er naar. Richting St.Didier ga ik 1% á 2% naar beneden met de zelfde tegenwind maar wel een wereld van verschil met omhoog. Ik smokkel weer wat. Van Chabeuil naar Crest ga ik via de D538. Één geluk heb ik wel met deze wind, m'n schoenen zijn droog. Het eerste stuk langs de D538 is voorzien van een heuse fietsstrook wat een lekker veilig gevoel geeft.

Wat heb ik nu weer verspeeld of verloren? Ik doe wat inkopen, in Crest, ligt het shirt los op de kar. Weg been en armstukken! Uitkijken Klaas en niet zoveel haast maken. Concentreren als je ergens vertrekt en in zomerse uitrusting

verder gaat. Het heeft als voordeel dat de bagage 500 gram lichter is.

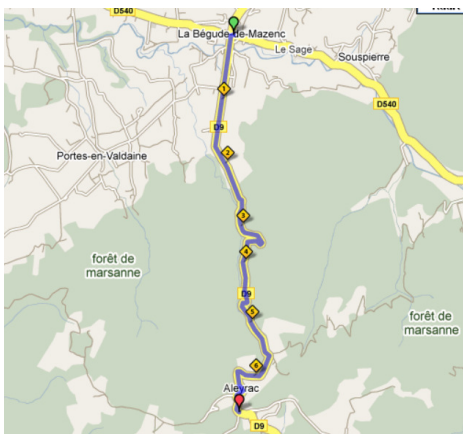
Vandaag al met al goed fietsweer na de onweersbui. 109 km in 7:16 uur, met een gemiddelde van 15,1. Morgen van Crest naar Orange en donderdag naar de Mont-Ventoux.

Dag 14, halverwege!

Ongekend, het is zeven uur en ik vertrek met een bewolkte lucht bij een temperatuur van 11 °. Ja, in korte broek want de $\frac{3}{4}$ beenstukken liggen ergens onderweg. Gelukkig heb ik een shirt met lange mouwen, heb ik nog nooit gedaan, meegenomen. Ik begin met de klim van de Col du pas de Lauzun. Een onbescheiden colletje van 504 meter hoog met als cadeautje een lange afdaling. Ergens is het niet goed gegaan want ik mis dat colletje en ga over de Col de Lunel. Snel ben ik in Saoû en wel via de D538.

Weer of nog steeds die waterige luchten waar de zon doorheen probeert te komen. Na de boodschappen, in Saoû, mis ik m`n helm. Licht nog los op de kar en ik fiets al `n kilometer of wat. Schrikken! Ga ik brood kopen in Pont-de-Barret kan het niet gesneden worden, geen machine. Als ik heb gegeten, half tien, vertrek ik in zomerse uitrusting. Het stuur heb ik iets hoger gezet want ik voel m`n nek een beetje. Na la Begude-de-Mazenc komt de lang verwachte klim van zeven kilometer. Wordt dat dan kilometers lang op 20/32?

Ik ga de procenten en m`n hartslag bijhouden. Natuurlijk maak ik een plan! 10:10 uur begin ik en om 11:10 ben ik boven! Al wat ik eerder boven ben is mooi meegenomen. Tot nu toe komt de hartslag zelden boven de 100. Het zadel of de pen kraakt nog steeds. Nooit, nooit die stilte die zo tiperend is

voor deze streken. Een van de gedachten die speelt is om het dagboek "Het Krakend Zadel" te noemen! Bij het afluisteren van het reserve geheugen hoor ik het overal bovenuit. Ik wordt voorbij gestoken door een koppel renners waaronder wat leeftijdgenoten. Niet veel later ga ik ze weer voorbij, ze hebben malheur. Ongeveer anderhalve kilometer onder de top is de hartslag ± 110 . Het stijging percentage schommelt tussen de 3% en 5% met enkele uitschieters maar dat mag geen naam hebben. De 22/32 heb ik niet gebruikt. Geen bord op de top dan maar een foto van de windmolens in de verte.

Extra shirt en regenjack aan en de acht kilometer afdaling kan beginnen. Gaat het regenen? Ja, vijf

minuten en dan hebben we het weer gehad voor vandaag. De afdaling begint wel laat dus het regenjack uit, te warm. Het gaat me veel te snel, de afdaling is veel eerder afgelopen dan ik verwachtte. Het is

verbazingwekkend hoe weinig water er in de rivier staat. Ik passeer het bord Cote d'Azur. Veel druiven en lavendel en 'n vrij makkelijke route tot nu toe. Weer regenspatten? Ja, je kunt het water werkelijk van de lucht plukken!

Hoe moet het als ik thuis ben, zal ik dan het krakend hzadel missen? Ik weet dat ik niet geconcentreerd fiets en op de kaart let. Ik lees te snel en kijk te weinig op de kaart. Er is ook zoveel te zien! Zit ik weer fout? Ook deze keer pakt het weer goed uit! Ik verlaat La Baume-de-Transit.

Wat is de nieuwe zonnebril een uitvinding en uitkomst. Altijd keek ik over m'n bril heen of hij was te zwaar en zakte af. Nu met die mooie "strakke" bril kan dat niet meer! Weinig zon maar wel 24°. Voor m'n gevoel schiet ik lekker op! Het is vier uur als ik ben ingeschreven en een "praatje" heb gemaakt met het vrouwtje van de inschrijving. Ik krijg een plaats toegewezen die ik met geen mogelijkheid kan

Saoû

vinden. Toch de tent maar neergezet. Verkeert, ik moet weg zegt ze. Ik ga eerst douchen en als ik terug kom mag ik, tot mijn stomme verbazing, blijven staan. De kus op haar wang accepteert ze lachend van deze charmeur. De spullen gaan de tent in en ik ga nog even Orange in. Heb ik toch een leuke band! Plakken Klaas. Even de stad in geweest. Voor zes uur te druk en na zes uur uitgestorven. Lekker gegeten en, dat mis ik wel, een halve liter yoghurt gegeten. Het is een troep op de camping. Van de toiletgebouwen is er geen een schoon gemaakt na het vorige seizoen!

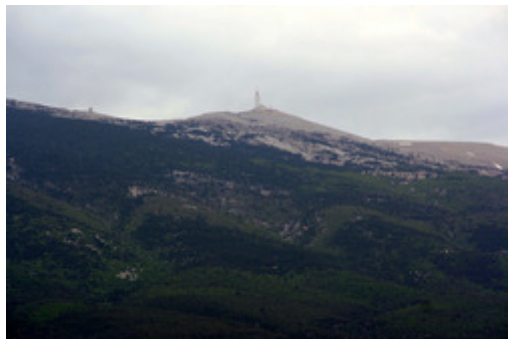
Suze-la-Rousse

Vandaag goed fietsweer. 102 km in 6:29 uur met een gemiddelde van 15,7. Morgen naar Bedoin en de tent neer zetten en dan in de middag de Mont-Ventoux. Jammer dat ik pas om acht uur weg kan, eerder is de poort niet open en ze heeft m'n pasje gehouden. Lekker uitslapen Klaas.

Dag 15, de uitdaging!

Het is een regelrecht schandaal! Moet ik voor één nacht €18,50 afrekenen. Voor die vervuilde smerige troep! Overal wentel je je in het vuil op deze camping. Nergens lekker warm water, ja `n beetje lauw. Hard lopen

Mont-Ventoux

onder de douche om geen water te missen. Het enige wat goed was is het plaatsje waar ik heb gestaan. Ik ga ze mailen als ik thuis ben. (Niet gedaan, helpt toch niet.) Tien over acht als ik vertrek bij een temperatuur van 15° en een bedekte

lucht. De uitdaging van de Mont-Ventoux wacht. Het is niet de eerste keer, 1987, maar wel achttien jaar, 1991, geleden. Steeds op de goede weg richting Sarrians. Wel twee keer gevraagd bij ernstige

twijfel maar niet mis gereden. Ik heb geen kaart bij me, alleen het routeboek. Vlak bij Sarrians zie ik voor het eerst de contouren van de Mont-Ventoux opdoemen. Gelukkig ben ik als ik de drukke D950 verlaat. In Sarrians kan de bakker het brood niet snijden!!

Voor het eerst een oefening voor de grote uitdaging, ik moet wat klimmen richting Bedoin. Natuurlijk maak ik onderweg wat foto's van de Mont-Ventoux in de verte. Half twaalf ben ik ingeschreven. Schrik niet, alles inclusief €6,30 Het is de zelfde camping als twee en twintig jaar geleden toen ik voor het eerst ging.

Kwart voor een ben ik er klaar voor! Veel gedachten gaan er door mij heen. Hoe lang doe ik er over? Gaat het net zo makkelijk als de vier andere keren? Alles wat ik binnen de drie uur boven kom is, denk ik, winst.

1991 *We hebben gekozen voor de makkelijkste kant, vanaf Sault, door de bossen naar Chalet Reynard via D164. Onderweg een klein drama, Bren maakt zich wat te druk en krijgt last van hyperventilatie. Ze klimt gewoon te hard. Dit gebeurt nog een keer of drie en daarom besluit Brenda bij*

Chalet Reynard om niet verder te gaan. Maar hier ontstaat wel een probleem! De belofte aan haar collega's van die kaart, van de top van de Ventoux, met het stempel wat alleen daar te krijgen is. Goede raad is duur, wat doen we? Ze vraagt of ik de

kaarten met de stempels wil halen maar dat weiger ik want dat is pronken met andermans veren. Bij het vertrek van huis deed ik nog gauw een extra achtertandwiel in de tas, onder het motto van “je wordt ouder papa”. Dit tandwiel zit bij Brenda al op haar wiel gemonteerd. Toch zeg

ik, Bren ik heb een ander tandwiel in de tas en dat doe ik op je wiel, dan gaat het denk wat makkelijker. Zo gezegd zo gedaan. Brenda gaat even naar het toilet en koffie bestellen en pa gaat sleutelen. Komt er een man aanlopen met een paar handschoenen, is bang dat ik smerige handen krijg, trek ik aan en de man kijkt toe als ik begin. Ik kijk Brenda in haar rug en stop met mijn pogingen om het tandwiel te verwisselen. Gauw gooi ik het nieuwe tandwiel in de tas en doe het wiel weer in de fiets. De aardige man vertrekt glimlachend want met deze “fraude” wil hij niets te maken hebben zegt hij. Te gauw is Brenda terug en laat mij schrikken met de woorden “bent u nu al klaar”. Snel kijk ik waar het tandwiel is, is hoop ik diep genoeg in de tas gezakt. Gelukkig zie ik het niet liggen, diepe zucht. Pa gaat mee naar de koffie en als die op is vangt de “dan echt spannende” tocht weer aan. Op de vraag of het goed gaat krijg ik een bevestigend antwoord en de wedervraag of het monument van Tom Simpson al snel in zicht is. Deze loodzware laatste km voor Bren zijn achteraf meegevallen. De klim is 8 tot

11%, kaal, er groeit niets. Veel wind die altijd tegen is en denk kracht 5 á 6. Koud, ik denk 7 á 8°. Bij het monument van Simpson wat foto's gemaakt en de achtergelaten attributen bekeken. Enige jaren geleden toen ik hier kwam was dat nog niet zo dat je wat achterliet. De laatste km's maakte Brenda zich nog kwaad, ze werd gehinderd door een automobilist die wat vreemd deed, en ging zo hard naar boven dat ik diep in de beugel moest. Boven gekomen wachtte Bren een klaterend

applaus van de mensen die ons in de klim, in auto's en bussen, voorbij gereden waren. Brenda blij dat ze heeft doorgezet al heeft het wel een paar tranen gekost. Kaarten kopen en laten stempelen, schrijven en posten. Met een voldaan gevoel gaan we ons gereed maken voor de afdaling naar Bedoin en de camping.

Winterkleding aan, handschoenen, muts onder de helm en thermojack. De eerste zes kilometer zijn erg gevaarlijk vanwege de felle wind waardoor je zowat de bochten uitgeblazen wordt. Met koude handen en dode vingers kom ik beneden in Bedoin. Van alle keren dat ik hier was is dit de eerst keer dat ik deze afdaling deed en kon mij dan ook haast niet voorstellen dat ik hier omhoog ben gegaan, wat een afdaling, dus ook wat een klim zeg. Zelfde camping als een aantal jaar geleden. Vandaag 90 km gereden waarvan 40 km klimmen en een grenzeloze overwinning voor Brenda op de top van de Mont Ventoux.

Hij lijkt zo dicht bij als je het ziet. De eerste vier kilometer noteer ik een hartslag van 115. Na een poosje als de

helling 9% á 10% is nog steeds hsl.115. vergeet ik m'n reserve geheugen uit te zetten hoor ik bij het af luisteren het "krakend zadel". Kan niet eens genieten van de eindeloze stilte en het ruisen van de banden. Ja, ja, de ketting ligt voor wel op

de 22! Nog vijftien kilometer en het gaat goed. Gaat het regenen? Het blijft bij een paar spatten! Als extra kleding heb ik meegenomen, windbreker, shirt met lange mouwen, beenstukken, sokken en dichte handschoenen. Het regenjack heb ik in de tent gelaten. Ik heb toch genoeg aan de windbreker! Krijg ik spijt?

Als ik anderhalf uur op de fiets zit stop ik voor het eten van een meegenomen broodje. Dertien van de tweeëntwintig kilometer heb ik er dan opzitten. Nog maar negen! Het zit er in Klaas, binnen de drie uur! De reserves zijn aangevuld, de laatste kilometers wachten. Na de pauze even in het juiste ritme komen wat wonderwel snel lukt. Ja, ik klim op het ritme van het krakend zadel. Het wordt kouder, 18°. Oef, wat zie ik op het metertje, 10% á 11%. Een troost heb ik, de meter reageert langzaam dus heb ik het gehad als het wordt weergegeven!

Ha, daar is Chalet Reynard en dan is het, denk ik, nog maar zeven kilometer. Zes kilometer staat er aangegeven. Even van de fiets om 'n foto te maken als ik nog vier kilometer moet. Het monument van Simpson zijn ze aan het renoveren, (een foto uit 1987). Voor de afdaling maak ik het plan om te stoppen en een mooie platte steen mee te nemen en daar een trofee van te maken. Misschien is het wel de laatste keer dat ik deze berg bedwing. Wel

moet ik bekennen de euforie over deze berg niet te begrijpen. Het is er een zoals zo velen. Toeval is het dat Tom Simpson hier overleed op dertien juli 1967.

Haal ik iemand in? Kan haast niet! Na het maken van de foto is de hartslag tussen de 120 en 125. De temperatuur is gedaald tot 10°. Ja, ik haal een Belg in en spreek hem wat toe. Een klein eindje blijft hij aan het wiel maar al snel laat hij mij gaan en gaat in zijn eigen ritme verder. Boven zijn z'n kameraden die op hem wachten. Als ik de meegenomen kleding aantrek begint het zo hard te regenen dat er geen gelegenheid is om foto's te maken. Wel koop ik de nodige kaarten, laat ze stempelen, voor het bewijs dat ik er ben geweest. De temperatuur is gezakt tot 7°. Zie je wel dat ik het regenjack mee had moeten nemen!

Alle kleren uit de tas zijn te weinig voor deze afdaling! Al heel snel, ja erg snel, zit ik klappertandend op de fiets. Steeds rem ik want als ik te hard ga kan ik niet sturen en wordt bevangen van de kou. Bij Chalet Reynard stop ik en giet mij voor € 6,00 vol met hete koffie. Als ik weer fiets helpt het voor twee minuten. Met enige verbazing zie ik nog verschillende jongens en meisjes, in de stromende regen, omhoog gaan. Hoe komen ze beneden? Koud, erg koud, heb ik het. In sommige bocht staat een harde wind die de kou nog erger maakt. Ik rem zoveel dat ik bang ben dat de schijven te heet worden. Tot twee keer toe stop ik even om ze te laten afkoelen.

Wat heb ik het koud! De hete douche doet wonderen. Erg lang sta ik er onder om enigszins op temperatuur te komen. Verheugd had ik mij op het terrasbezoek in Bedoin maar door de aanhoudende regen komt daar niets van. Nu zit ik, met goed vinden, op het terras van het, gesloten, restaurant van de camping dit dagboek te schrijven. Wat `n regen! Natte troep zat! De temperatuur op het terras is redelijk, 15° om kwart over acht. Het regent nog steeds en ik besluit om de slaapzak gereed te maken. Er zijn veel Nederlanders hier. Bij de doucheruimte maar ik een praatje met een man met de groene TVM kleding aan. Dat moet gewoon een landgenoot zijn! Morgen ga ik richting huis, Willy, kinderen en kleinkinderen. Ik heb al eerder besloten niet de oversteek te maken naar de route "Langs Oude Wegen" maar terug te gaan zoals ik ben gekomen. Als het over twaalf uur droog is vertrek ik! Van Orange naar Bedoin 42 km in 2:44, gem. 15,3. De klim van de Mont-Ventoux vanaf de camping 22,5 km in 2:46 gem. 8,1. Met de afdaling mee, 45km in 3:33 uur, gem. 12,8. Het was een enerverende dag!

Je snapt dat ik nog eens naar deze berg moet om de door mij gewenste steen op te halen. Door het slechte weer, in de afdaling, is daar niets van gekomen.

1987 *Weer voel ik een zekere spanning. Komt dat door de Mont-Ventoux? Daar ga ik overheen vandaag! De Col de la Gabelle is een aardige opwarmer, meer ook niet. In Bedoin loop ik over de markt en koop fruit en drinken.*

Veel drinken want de klim is 21 km lang, het is warm, het hoogste stijgingspercentage is 11%. Nu ik bijna halverwege ben bedenk ik dat ik alles staande op de pedalen heb gedaan. Alles aan m`n lijf is nat, doornat, van het zweet. Geen zucht wind en een vochtige drukkende warmte. Even stilhouden bij het monument van Tom Simpson en weer verder. Boven kom ik, boven ben ik! Voldaan en gelukkig, misschien kom ik hier nooit meer. Weemoedig en een beetje droevig voel ik mij, dit is het einde van de tocht. Stempel halen en afdalen. Ja, ik heb de tijd opgenomen, 2 uur en 25 minuten. Twee dagen later ga ik deze kolos nog `n keer op van de andere kant. Ik krijg er geen genoeg van!

Dag 16, de bidon`s terug!

De gehele nacht regen en nog eens regen! Haast maak ik niet. Toch kan ik mijn ongeduld niet bedwingen en zit iets over acht op de fiets. Niet via de kortste weg, die gaat over de Col de la Madeleine. Ik weet niet of dat zo`n goed idee is met al dat overtollige water, natte tent, in m`n bagage. Al die natte troep. Het is niet de vraag hoe krijg ik het droog maar wanneer!

Ik ga naar Caromb en de D938. Eerst boodschappen doen. Het ontbijt bestond uit een brok kaas, het brood was aangevreten. Er is, denk ik, wat dierlijk bezoek geweest in de afgelopen nacht. Al snel doe ik het regenjack uit, te warm in de klim en zo hard regent het niet. Ja, op de D938 moet ik behoorlijk klimmen. Het jack met lange mouwen doe ik aan kan het wat “drogen” tijdens het fietsen. Wordt het beter weer? Het lijkt droog te zijn of worden. Het jack berg ik vrijwel droog op. Helaas duurt deze vreugde niet lang. Alle aanwezige regenkleding gaat uit de tas en op het lichaam! Wat `n rot weer!

Heb ik mij er op verheugd naar huis voor de wind te hebben steken de weergoden hier een stokje voor. Soms zijn het harde windvlagen en dan kom ik in de klim, 4 á 5%, haast niet vooruit. De meter geeft zelfs 6 á 7% aan. Was de kortste weg over de Madeleine dan

toch een optie geweest? Nee, **Laaghangende bewolking, Malaucene.** het hellingspercentage geeft, op de moeilijke stukken, tussen de 7 en, ruim, 11% aan. Zoals altijd zie ik weer, ja weer, opklaringen in de lucht voor mij. Wie weet? Kwart voor elf en het is 13°.

Wat ben ik een oliebol! Heb ik schoenhoezen meegenomen laat ik die dingen in de tas. Eerst aandoen, het helpt ongetwijfeld tegen de koude voeten. Gelijk doe ik de dichte handschoenen aan, die dikke warme. Zes procent omhoog, tegenwind en regen! Hoeveel plezier kan ik hebben met mijn vakantie! Ik zou haast zelf medelijden krijgen.

Eerst een rustpauze in een café, twee koppen koffie en wat doorwarmen. Het is frustrerend om te zien dat hij voor de cappuccino de zelfde zakjes gebruikt als ik in de tas heb alleen moet ik hier € 2,- per kop betalen. Ja, ik moet er wat voor over hebben om warm te worden! In mijn onschuld had ik gedacht alles droog te krijgen vandaag. Het geloof daar in wordt steeds minder. Fiets ik door glas? Ik zie het slecht door het vele water op de weg. Grijs, grijs, water en water, ik doe net of het moet!

De temperatuur is 12°. Eten doe ik op de fiets. Ik leef op croissants. Stoppen is geen optie met dit weer. Weet ik mij deze weg te herinneren van een paar dagen geleden, ik geloof het niet. Jonge, jonge, wat ziet de wereld, en in het

Opklaringen!

bijzonder Frankrijk, er anders uit als de zon er niet bij is. Wel heb ik het idee en gevoel dat ze het water goed kunnen gebruiken. Soms heb ik hoop op beter maar het blijft bij valse hoop.

In Taulignan ga ik, op advies van een man, niet de D809 op maar via de D24 naar Salles-s/s-Bois en de D9 naar Aleyrac. Op deze manier mis ik de klim in de D809 die ik heen als afdaling heb gedaan. Die tegenwind neemt maar niet af en met de regen er bij lijkt de wind nog erger en strakker. Op de D9 is het constant klimmen, het is de vraag of het gegeven advies het juiste was. Breekt de lucht of wil ik het graag? In de afdaling merk je pas hoe hard het regent.

Kom ik in korte tijd vier landgenoten tegen op de fiets. Allemaal de "Groene Route". De camping in Pont-de-

Barret is open maar verlaten. Ik ga door naar Saoû. Regen en nog eens regen met daar tussendoor het vertrouwde geluid van het krakend zadel! Kom ik de twee mannen uit Amsterdam tegen van de eerste dagen. Wat hebben ze bij zich, m'n bidon`s. Gezellig staan praten in de regen. En dan volgt de vraag, waarom ga je nu al terug? Het antwoord is volgens mij een verrassing. "Ik heb heimwee naar vrouw, kinderen en kleinkinderen". Hoe ver ben je geweest is de volgende vraag. Er volgt een korte uiteenzetting over de belevenissen van de laatste dagen. De camping in Saoû is niet veel beter, het is er verlaten! Ik ben de enige gast De zon komt, ik doe de was!

Omg. Saoû

De beheerder komt geld innen, €5,-. De douche is heerlijk! Ik vraag naar bier, is er niet. Hij heeft medelijden en ik krijg, gratis, wijn. Als hij het nodige heeft schoongemaakt vertrekt hij weer.

Over de balustrade van het toiletgebouw hangt de was te drogen. Ik laat het hangen is het morgen misschien droog. Zelfs de tent ziet er, nu die een poosje staat, droog uit. Het is tien over half negen en 12°. Opruimen en de slaapzak in. Vandaag een rottag voor een fietstoerist. De temperatuur is niet boven de 13° geweest. 100 kilometer waarvan het laatste stuk, naar de camping, lopen. Helaas kon ik de 22%, op de fiets, op de zeer slechte grindweg niet fietsend volbrengen, dus lopen! Ook dat is bere zwaar geweest! Ik deed er 7:15 uur over met een gemiddelde van 13,8.

Dag 17, strak blauwe lucht en zoeken!

Het vertrek van de camping is rond kwart voor acht met een geweldige zoi natte troep bovenop de tas en kar. Hopelijk wordt het vandaag droog! De zon staat hoog aan de hemel met een matige temperatuur van 7°. De slechte helling durf ik niet fietsend af te dalen. Met een voet op het pedaal, links van de fiets, laat ik mij behoedzaam zakken. Een wereld van verschil, het weer.

De col die ik op de heenweg miste, Pas de Lauzens, valt mee. Even een stukje van 15% overwinnen en ik ben op de top. Het is, denk ik, vanaf de andere kant een pittigere klim. Die conclusie trek ik in de afdaling! Verwarring alom, de zon komt van rechts in plaats van links dus is het een hele “omschakeling”. Dan die wind! Wat heb ik als man van de vlakke en altijd wind nu toch “tegen” de wind. Zou het met de “leeftijd” te maken hebben en de afnemende kracht?

Het “oudere” stel wat ik op de heenweg voorbij fietste zit, in een parkje, in Montevendre. Ik stop en zit op het gemak

met de Hagenezen te praten als er een mevrouw komt waarschuwen dat mijn fiets gevaarlijk geparkeerd staat. Ik plaats die in het gras, komt ze terug om te vertellen dat ik de fiets beter in de schaduw onder de boom kan plaatsen!

Ik ga, in tegenstelling tot de heenweg, langere dagen tegemoet. Naar het zuiden toe bleef het om negen uur donker worden. Meest lag ik dan ook rond die tijd in de slaapzak. Ik merk elke dag de langere dagen richting het noorden! Of het zo moet zijn, ik hou een pauze op de plaats waar ik de, eerder genoemde, kleding verloor of

achterliet. Helaas zijn ze, in tegenstelling tot de bidon`s, niet terug gekomen.

Hier droog ik de tent en andere natte troep, plaats zat. Als ik vertrek gaat alles droog in de tas. Gelijk ga ik in zomerse uitrusting verder en smeer wat met zonnebrandolie. Ongekend die strakblauwe lucht met in de verte een enkele schapenwolk. Wat `n weelde en wat `n verschil met gisteren! Ik fiets in een vrij vlak deel met aan een kant zonnebloemen, heel jong en klein, en aan de andere kant maïs. Wat is dat een makkelijke beweging naar de vertrouwde plaats van de bidon`s. Heel wat anders dan dat gefriemel naar klein bidonnetje in de achterzak van het shirt.

Ik ben weer in een stad en er klopt geen barst van! Het is meer dan verschrikkelijk. Ik leer het schijnbaar niet of nooit. Ik ben in Romans. Ik vraag niets, kijk goed op de kaart en concentreer mij op de te fietsen weg. Ja wel, ik kan het en kom op de route. Één keer niet ongeduldig en het komt goed. Helaas is het maar van korte duur. Ik kan het riviertje “Le Chalon” niet vinden. Met een kleine, zware, omweg, via de D574, ga ik naar St Bardoux. Veel klimmen!

Ik heb het mij zelf wel moeilijk gemaakt door verkeerd te fietsen. Kon ik het niet vinden of heb ik het gewoon gemist? Op weg naar Batherney geeft de meter 30° aan. Wat is dat, die bergen in de verte waar sneeuw op ligt. Ik ben altijd aardig alert, wil nog `n keer of wat op fietsvakantie. Nu voel ik echter op de smalle weg het voorwiel wegslijpen, in een scherpe bocht, in de afdaling. Het loopt goed af, na een snelle correctie.

Wat een verschil met de heenweg, alle koolzaad is uitgeboeid! Kwart voor zes arriveer ik op de camping in Hauterives na een schitterende dag weer. Hier wordt ik door Jan, uit Hilversum, uit mijn dagelijkse ritme gehouden. Het komt goed! 100 kilometer in 7:07 met een gemiddelde van 14km. Het schoot geen meter op vandaag met al dat zoeken! Laat in de slaapzak, Jan blijft praten! Gezellig toch!

Dag 18, kilometers voor de wind!

Kwart voor acht geef ik Jan 'n handdruk en vertrek. Jan is een gezellige vent van 62 jaar. Eerst nog even een foto van de kerk van Hauterives. De temperatuur is 18° en er staat een felle wind. Alles zit dan ook droog in de tas. De straffe wind heb ik achter mij dus voor de wind! De zon staat hoog aan de hemel. Nou ja hoog, het is pas acht uur! Strak blauwe lucht. Het is regelmatig klimmen en dalen. Ik heb wel het idee dat het meer klimmen is maar dat had ik op de heenweg ook denk ik.

Hauterives

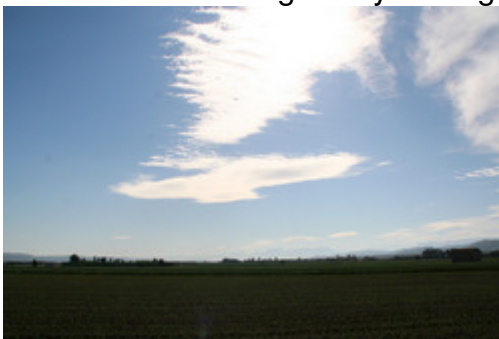
Eigenlijk is het te vroeg om te klimmen.

De spieren moeten duidelijk nog warm worden. Gelijk7% of het niets is. De spieren zijn net staalkabels zo stug! Ik fiets iets naar de zon toe en voel de straffe wind van opzij. O, o, hoe mooi als de weg naar het noorden draait en ik weer gedragen wordt door de wind. Jan voorspelde dat ik veel fietsers tegen zou komen naar het zuiden toe via de "Groene weg". Om half negen kom ik de eerste tegen, op 'n ligfiets. Grappig, doe ik boodschappen in de zelfde winkel als op de heenweg. Wat duurt een klim toch lang! De afdaling is misschien wel tien keer zo snel. Weet je wat

voor gevoel het is, 1% afdalen en een strakke wind in de rug. Nee, nou ik wel!

Van Thodure tot Marcilloles fiets ik door een vrij vlak gebied. Goed voor het gemiddelde! Als ik achterom kijk zie ik de bewolking oprukken. Hoelang is de zon er nog? Ik maak een foto in de klim, als je dan weer begint kom je de eerste honderd meter haast niet vooruit van de stramme benen. Het is net of ze weigeren te doen wat de geest wenst. Moet ik eigenlijk niet meer doen!

Het is weer zoeken naar het bord richting Arzay. Vraag ik het aan een jongen maar die heeft weinig tijd, er stopt een auto waar hij met mee moet. Ik blijf op die plek en eet en drink wat, zie ik opeens het bewuste bord. Het weggetje is gewoon recht voor me. Niet

helemaal op de route maar dat is voor Klaas geen probleem. Weer zo'n pittige klim, 15% heb ik gemeten. Boven die mooie dode boom vereeuwigt. Als de hoogtemeter het goed aangeeft ben ik op 527 meter hoogte. Soms is die goed! Half elf en de zon is weg.

Er staat een stormachtige wind die ik hoor fluiten door het aanwezige hekwerk en stroomdraden. Het is niet zo dat ik deze klim wordt gedragen door de wind. Het gaat moeizaam! Als ik naar de meter kijk blijft die gewoon op 11% staan, wat zeg ik, 12%. Alle gemakzucht en luiheid heb ik overwonnen en eerst het krakend zadel gecontroleerd. Is de krak er uit? Moet ik de titel van het dagboek, "Krakend zadel" herzien! In de afdaling kom ik die Nederlandse jongen tegen die ik heb ontmoet op de ecologische camping.

Wat `n heerlijke afdaling richting Four! Duidelijk weer een die het gemiddelde..... Wat zeur ik eigenlijk, ik ben op vakantie en dan kijk je niet naar het gemiddelde! In Chamagnieu zie ik wat er op de heenweg fout is gegaan. Het is vaak simpel! Een foto van de brug over de Rhône, richting Loyettes, waar ik straks overheen ga. Voor het dagboek lijkt de foto mij wel wat. De middag is makkelijk als ik het met de ochtend vergelijk. Vrij vlak en veel voor de wind. Het moeilijkste, van de laatste uurtjes, moet nog komen als ik op de kaart kijk. De weg richting de camping draait

Brug over Rhône.

een heel andere hoek in wat betekend dat ik vijf kilometer tegen de felle wind in moet tornen.

Wel een zoektocht maar om vijf uur ben ik ben ik op de camping in St. Maurice-de-Gourdans. Pas na `n kwartier komt de man van de receptie en schrijf ik in. € 6,02 excl. douche. Vandaag goed fietsweer. Temperatuur tot 25°. Erg veel wind. 104 kilometer in 7:05 uur, gemiddeld 14,6. Vanavond eerder in de slaapzak dan gisteren. Jan bleef praten en zodoende was het half elf voor ik plat ging.

Dag 19, het “gesprek”.

Nauwelijks lig ik in de slaapzak, gisterenavond, of ik moet er uit om de ventilatie te sluiten, regen! Naar mijn idee heeft het de hele nacht geregend. Tien over half zes moet ik er uit om te plassen. Ik besluit er niet meer in te gaan. Het is 13°. Bij het vertrek, kwart over zeven, is het droog en zie ik opklaringen. Ga ik weer een mooie dag tegemoet? Eerst zoeken of er wat eten te koop is. Ik kan

nergens m`n brood vinden. Heb ik onverwacht bezoek gehad van een hongerig beest vannacht?

De camping is ongeveer zes kilometer van de route die snel is gevonden. Als ik rond mij heen kijk stapelen de opklaringen zich op en is het wachten op de eerste zonnestralen. Het duurt niet lang of de eerste klim dient zich aan,

St.Maurice de Rèmens

na Ste.Julie. De blauwe lucht, ja, die komt steeds dichterbij. Het is haast windstil en het beetje wat er is komt uit oostelijke richting. In St.Maurice de Rèmes vereeuwig wat van een oud huis. Na Château-Gaillard ga ik in korte broek verder.

Na het maken van wat foto`s, in Pont-d'Ain (foto) van een naargeestig straatbeeld, fiets ik nauwelijks als ik zowat van de weg wordt geblazen door een toverkol die bij het wegrijden van de linkerkant van de weg, niet in de spiegel kijkt. Gelukkig loopt het goed af! Als je zo door het Franse landschap en dorpen fietst ben je maar wat blij dat de agressieve honden achter een hoog hekwerk worden gehouden. Ze geven vaak de indruk dat ze je rauw lusten met hun geblaf en, gelukkig beperkt, meelopen.

Het makkelijke en vlakke traject van de ochtenduren ligt achter mij, het is weer klimmen geblazen. Als ik Merpuis verlaat geeft het metertje zelfs `n keer 10% aan. Als het één uur is heb ik gegeten, de heetwaterkruik wat lichter gemaakt, de tent

Neuville-sur-Ain

gedroogd en een verkorte cursus bruin worden gedaan. Eigenlijk vertrek ik te vroeg maar bruiner word ik toch niet en het ongeduld viert hoogtij.

Onvoorstelbaar dat het water, in de loop der eeuwen, zo`n kloof kan maken. Deze gedachte gaan door mij heen als ik door de Georges de L'Ain fiets. Hier kom ik, vandaag, de eerste bepakte fietser tegen. De wind neemt wat toe, is iets gedraaid en wat meer tegen hier langs de rivier. Ik heb de zon in de rug en schuif de zonnebril op het voorhoofd. De wereld ziet er heel wat fleuriger uit zonder die donkere glazen voor de ogen!

Nu buiten Thoirette fiets ik weer op route barree maar nu weet ik wat mij, richting Condes, te wachten staat, niets. Als ik van de rust, zon, koffie en het nodige eten geniet, omg. Coisia, stopt er een wielrenner die "enige" belangstelling heeft in wat ik doe. Er volgt een heel "gesprek" van wel `n half uur. Hij bewondert de uitrusting en de route. Van alles wil hij weten! Jammer dat het met handen en voeten gaat, ik spreek geen drie woorden Frans en hij geen drie woorden over de Franse grens. Met een klein beetje Engels zou het beter zijn gegaan.

Na het eten in super zomerse uitrusting verder, zonder mouwen en op sandalen. Als ik de kaart bekijk heb ik nog dertig kilometer te gaan naar de camping. Natuurlijk

maak ik weer de fout om een planning te maken, vijf uur op de camping. Het plan kan de spreekwoordelijke prullenbak in! Het is weer klimmen en dalen geblazen. Richting Cernon een klim van twee en een

halve kilometer. Hier word ik, voor even, geconfronteerd met een stukje van 12%. Er is wel enige moed voor nodig om te stoppen in deze klim voor het maken van wat foto's. Bij het weer beginnen lopen de benen helemaal vol.

Bij de stuwdam (foto onder) stop ik even en bewonder het technische vernuft van jaren geleden. Nauwelijks zit ik op de fiets of er steekt een hert de weg over. Verwonderd kijk ik hem na en begrijp niet waar hij blijft in deze rotsmassa. 28° is het in de klim en het zweet gutst mij dan ook van het hoofd. Als ik de camping nader is er als cadeau, een pracht afdaling. Het belooft

niet veel goeds voor het vertrek morgen dan moet ik namelijk dit dal weer uit!

Vandaag, een verrassing na de regen van de afgelopen nacht, mooi weer en zodoende een schitterende fietsdag. Te veel kilometers, morgen minder? Morgen moet ik nodig de was doen. 117 kilometer in 7:54 uur met een gemiddelde van 14,8.

Dag 20, de ontmoeting!

Bij het opstaan is het 6° en mistig. Anderhalf uur later is de temperatuur met 1° opgelopen. De richting waar ik naar toe ga is de zon, waar ik fiets de laaghangende bewolking.

Ik schrijf nu in hotel Le Soleil d'Or en bestel een cappuccino. Wat 'n chagrijn die meid die mij helpt en dat voor de "vriendenprijs" van € 4,--. Ze snauwt mij gewoon toe! De koffie is niet goed, te veel slagroom en te koud.

Ik heb dichte handschoenen en een shirt extra aan. Gisteren ochtend was het al wat koud maar dit spant de kroon. Gelijk bij vertrek iets om warm te worden, een stevige maar korte klim naar La Tour du Meix. Het valt niet mee met de koude stijve spieren. Heb ik niet goed opgelet en neem een weg te laat naar Pont de Poitte. Bij het raadplegen van de kaart besluit ik niet terug te gaan maar de weg te nemen naar St.Christophe. gelukkig kom ik uit op de D60 want naar St.Christophe, een zijweg, is 18% volgens het bord. Ik zal maar eerlijk zijn en bekennen dat ik het fietsend niet had gered!

Ja, ik beken het maar weer voor de zoveelste keer, ik ben te zwaar beladen. Als fietsenmaker heb ik, veel, te veel gereedschap bij me. Kleding moet en kan minder. Gewoon wat meer de was doen onderweg. Zo zijn er nog wat dingen die ik moet veranderen. Verdorie, meet ik naar de D60 nog 'n keer 13%.

Als ik door Blye fiets denk ik aan de bijzondere ontmoeting van de heenweg. Ik herken het huis en denk...., maar nee ik doe of durf het niet en fiets door. Vind ik het nog te vroeg? De deur staat open! Ik fiets door maar heb het vermoeden dat ik welkom was geweest! Als ik boven ben, na de zoveelste klim, ga ik eerst de inwendige mens verzorgen. Het is tenslotte al half tien.

Wat heb ik gelummeld van af het vertrek, kleren uit, foto's maken en weet ik wat. Het resultaat is, erg weinig opgeschoten. Bij vertrek de nodige zonnebrandolie gesmeerd. Het zonnetje staat nog niet zo hoog maar de lucht is strakblauw. Natuurlijk maak ik een foto op de top van de Col de la Percée. De vijf kilometer van Mirebel naar Marre is een eitje en duidelijk bedoeld om het gemiddelde op te halen, één lange afdaling!

Als ik in La Marre enige foto's maak staat er een oude mevrouw te kijken en ik richt het toestel op haar. Lachend gebaart ze dat ze niet op de foto wil toch doe ik het! Bij Cirque de Ladoye verwonder ik mij over de diepte die het heeft.

Jé, wat lekker die reuk van het pijpenkruid! Er groeit zat van langs de weg. Het houdt niet op, weer een super snelle afdaling. Van Plasne naar Poligny dender ik met een snelheid van 45 á 50 kilometer naar beneden. Heb ik dat werkelijk

allemaal beklommen op de heenweg? Ik heb de voicerecorder vergeten uit te doen en hoor nu pas hoe ik met mij zelf in gesprek ben tijdens het fietsen.

Over geld zat ik wat in de war. Ik meen dat ik eens gehoord had dat je de eerste keer in Nederland moest pinnen voor het over de grens kon. Aangezien ik een nieuw pasje heb weet ik zeker nooit thuis te hebben gepind. Het blijkt een vergissing, het pinnen gaat goed.

Één uur en ik ben het mannetje weer. In Poligny heb ik in een berm, met mooi kort gras, alles gedroogd. Natuurlijk ben ik mijzelf in die tijd niet vergeten en heb het inwendige goed verzorgd. Niet te vergeten de cursus bruin worden die ik in die tijd heb gedaan. In de afdaling, naar Poligny, dacht ik dit dal moet ik ook weer uit! Nu, na de pauze ben ik daar mee bezig. Het is van korte duur, snel ben ik boven.

Cirque de Ladoye

Nog even een stukje van 8% á 9% en het is gedaan.

Onbedoeld een pauze van `n half uur. Zitten er een man en twee vrouwen langs de kant van de weg, landgenoten. Gezellig zitten praten. Ze doen de “Groene weg”. Ze zijn 1 mei vertrokken en willen er, uit en thuis, twee maanden over doen. Het stel komt uit Elburg en de vrouw uit Zaandam. Aan de man enige “voorlichting” gegeven over zadels en broekenzalf. Hij heeft altijd zoveel zit problemen dat ik het allang had opgegeven. Ik hoop dat hij er iets aan heeft en er wat mee doet. De rit eindigt zoals hij begon, met klimwerk!

Het onvriendelijke toverkolletje komt mij melden, kwart over acht, dat terras en bar sluiten. Ik maak het verhaal af op de kamer.

Het is een misrekening, geen camping meer in en bij Grottes d'Osselle. Via de D13 ga ik naar St.Vit. Het is een drukke weg maar opeens zie ik een fietspad, naar St.Vit, langs het kanaal. Ik eindig in een hotel na een geslaagde en niet te zware fietsdag. 102 kilometer in 6:34 met een gemiddelde van 15,5. Geweldige dag geweest!

Dag 21, als een jonge god!

Tien voor half acht op de fiets. Het weer ziet er geweldig uit. Het katje van gisterenavond is zelfs vriendelijk! Ik kan het mij wel voorstellen, als je zulke lange dagen maakt, dat je dan s'avonds wat onvriendelijk en kattig overkomt.

Het bed is slecht, net een vogelnest zo rond, maar gelukkig redelijk geslapen. Op de hotelkamer is een snelkoker aanwezig en ik maak daar dankbaar gebruik van voor het koffiewater voor vandaag. Scheelt weer een beetje gas! Lachen!

Hoor ik weer het geluid van het krakend zadel?

Het is koud in de afdaling in het donkere bos naar Ferries, 13°. Ik voel niet die papbenen van gisterenmorgen. In Marnay boodschappen gedaan. Er is wat sluierbewolking, geen of weinig wind en om negen uur al een temperatuur van 17°. Van de kerktoren in Avrigney maak ik een foto van de mooie blauwe wijzerplaat.

Kwart voor tien is het als ik de eerste rust en eetpauze heb gehad. Het was aangenaam vertoeven in de zon op dit uur! Bij vertrek weer zonneolie gesmeerd.

Wat een ruimte, wat een verlatenheid, wat `n kleine dorpen en gehuchten. Langzaam denk ik er over om niet de camping in Port-s/Saône te nemen maar door te fietsen en de beurs te trekken voor weer een hotel. Het is een mooie weg de D23, het lijkt een jacht op kilometers! Het schiet geweldig op. Nou ja, het lijkt een jacht op kilometers. Ik fiets als `n jonge god, wat gaat het makkelijk! Of is het één grote afdaling? Als ik naar het graan kijk, langs de weg, is het bladstil.

Half twaalf is het en ik heb al zevenenvijftig kilometer gereden! Kan je nagaan dat het een makkelijke weg is. Ik hoef niet te denken, en doen, ik koop even een ijsje want dat is er in de verlate Franse streken niet bij. De eerste klim meldt zich aan in Fédry. Na de tweede pauze vertrek ik dik in de beschermende olie voor de prominent aanwezige zon.

Het plan is een hotel in Corre. Eerst de klim vanuit Rupt-sur-Saône die gelijk met 9% begint. De temperatuur in de klim is hoog dus prijs ik mij gelukkig met de aanwezige schaduw van de bomen. Jé, wat valt de klim mee, geen twee kilometer denk ik. Bij een kraan of bron, in Ferrières-les-Scey, vul ik de bidon`s met heerlijk koud water. Heb ik het op de heenweg deze etappe ook zo makkelijk gehad? De zon is zo sterk en heet dat de schaduw heerlijk aanvoelt.

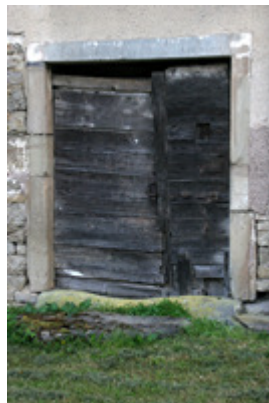

De D7 lijkt, voor het gezicht, erg omhoog te gaan maar het is steeds 1 á 2%. En, wat gaat het makkelijk. Kwart

over vier ben ik in Corre en zie snel het hotel. Ik kook niet, eet brood wat vla en een halve liter yoghurt. In het café werk ik dit dagboek bij onder het genot van een glas koud bier.

Helaas kan ik mogen pas om acht uur bij de fiets, jammer! Ik denk aan Lunéville als einddoel. Ik was daar heen ook. Vandaag geweldig fietsweer. Ik heb een temperatuur gezien van 30°. 115 kilometer in 6:43 uur met een gemiddelde van 17,0. Geweldige dag

morgen ook zo? Als ik buiten nog wat rondloop zie ik de zwaluwen laag vliegen. Een ongunstige voorbode?

Corre

Dag 22, de regen en de handdoek!

Vandaag wil ik naar Lunéville! Daar was ik op de heenweg ook. Iets over acht op pad. Hij had wel een slaperige kop en er kon geen lach af. Afrekenen, € 24,00. Ik heb geen rekening gehad, “zwart geld”. Het was een eenvoudige kleine kamer met alleen `n wasbak, douche en toilet op de gang. Gisterenavond geprobeerd uit te zoeken hoe zwaar de dag van vandaag zou zijn maar kwam er niet helemaal uit.

Het is niet koud, het shirt met de lange mouwen gaat dan ook snel in de tas. Het is licht bewolkt met soms een steekje zon. Gelijk in de beugels voor een klim, de benen worden snel getest, 5 á 6%. Een cadeau is de lange afdaling naar

omg. Claudon

Passavant-la-Rochère. De temperatuur gaat wat omhoog en dat allemaal voor half negen! In het bos is het wat minder door het ontbreken van de zon. Natuurlijk moet ik de afdaling bekopen en gaat het omhoog het dal uit richting Claudon. Moet ik weer aan de zonnebril? Het stuk tussen Claudon en Darney heb ik heen gemist vanwege de camping in Hennezel.

<http://ecolonie.org/eco/nl/home/index.php>

Langzaam maar zeker komt de zon door. De klim door Attigny is een ramp. De hele klim is een bouwput. Pffff. Het hart is weer gerust, ik heb gepind en het ging gewoon zoals het hoort. Ja, schrik maar niet, ik had wat contant geld bij me gestoken en dat gaat niet hard als er nooit een café is en/of open is. De koffie drink ik meest uit de thermosfles bij gebrek aan leuke en gezellige terrasjes. Waar blijft de zon?

Route barree, was dat heen ook zo? Ik kan er niet door. Er is een smal, privé, bruggetje waar je, volgens mij, niet overheen mag. Ik doe het toch! In Dombasle meet ik 10% en 11%

wat moet de steile klim in Jésonville dan wel zijn? Honderd vijftig meter lang 13%, het is een hijs. Gelukkig is er niemand geweest die mij heeft opgedragen dit te doen. Even op het gemak 7% overbruggen. Het lijkt dan of de benen soepel in het rond gaan na die 13%.

Eens ben ik boven en volgt, juist, de afdaling! De temperatuur vliegt omhoog. Nu, kwart voor elf, is het al 28°. Ik verbaas mij over de kleur van het kerkje in Pont-les-Bonfays, (foto) wat `n kleur! Achter mij betreft de lucht, onweer? Het is daar wel erg donker. Gerust ben ik er niet

op! Steile klim op slechte weg, nou we gaan het ervaren. Even 13% dan een “vlak” stukje van 5%. Nog even het muurtje, wat voor mij opdoemt, overwinnen. Daar gaan we weer! Het valt mee, lijkt meer dan het is, tussen de 9% en 12%. Ik ben boven!

Die inktzwarte lucht komt die hier heen? Ik heb alle tijd om rond te kijken in de afdaling, wat `n mooie natuur! Uit voorzorg doe ik de pauze in een bushokje. Ik vertrouw

het weer voor geen cent! De temperatuur is wat gezakt, de wind neemt wat toe maar gelukkig blijft de regen nog weg. Toch moet ik weer op pad en verlaat het bushok met gemengde gevoelens. Ziet het er beter uit? Ik

denk van wel! Had ik moeten blijven zitten? Ben ik te vroeg vertrokken? Links van mij weer die inktzwarte lucht.

De eerste druppels vallen. Ik neem het zekere voor het onzekere en maak mij regenklaar. Het regent echt! De lucht ziet grijs van het water. Ik ga schuilen! Komt er een oude man bij me kijken en “praten”, het is zijn schuur. Het is snel over en valt mee. Voor de zekerheid monteer ik het voorspatbord. Vijf minuten later weet ik niet hoe snel ik weer een schuilplaats moet vinden. Weer fiets ik een schuur binnen. Het regent hard, erg hard. Dat was een uurtje op en af de fiets en in en uit de

schuilplaatsen. Regenkleding aan en uit. Twee uur en het is 18°.

Tussen Charmes en St.Germain heb ik, in het bos, één lange rechte weg. Hier is het duidelijk, “het verstand op nul en de blik op oneindig”. Één lange rechte weg met aan weerskanten bomen die aan de onderkant zo kaal zijn als een luis. Het is een deprimerend gezicht! Departement de Moezel staat er op het bord. Op de streep af wordt het wegdek anders, beter, egaler en gladder.

Kom ik een jongen tegen met bob op de racefiets. Hij komt uit Hattum. Wil in twaalf dagen naar de Mont-Ventoux. Deze dag is een tegenvaller vanwege de regen. Hij heeft geen of weinig voorlichting gehad bij de koop van zijn kar. De dissel is, nu hij mijn kar ziet, te lang. Ze hebben hem nooit verteld dat er een keuze is tussen 28” en 26 inch.

De voicerecorder heb ik weer eens aan laten staan. Het is lachen als ik het gesprek hoor wat ik met mijzelf voer. Wat `n teut ben ik, praten met niemand. Nou ja, met mijzelf! Natuurlijk hoor ik weer het gekraak van het zadel! Weer de regenkleding aan in Einvaux. Even, heel even, kom ik in de verleiding om de D914 rechtstreeks naar Lunéville te nemen, ik beheers mij en volg de route! De kleding die ik draag is nog aardig droog dus ik doe de juist, regenkleding weer aan.

Hoe is de uitdrukking ook al weer? “Als de zon schijnt en het regent is het kermis in de hel”. Nu herinner ik het mij weer, op deze camping heb ik een handdoek (foto) laten hangen. Vijf uur ik heb ingeschreven en ga naar het zelfde mooie plaatsje van de vorige keer. Wat is het eerste

dat ik zie, de vergeten handdoek op het hek! Wie had dat gedacht? Vandaag wisselend maar goed fietsweer. Jammer van de regen. 115 kilometer in 6:55 uur met een gemiddelde van 16,6. Geen echt moeilijke dag. In deze plaats schrijf ik onder het genot van `n glas bier in het dagboek. Acht uur gaat het café dicht, op het terras van een ander schrijf ik de rest.

Dag 23, koolzaad en graan.

Ik word gewekt door het kraaien van een haan, wat maakt dat beest een lawaai. De lucht ziet grijs van het water. Er is net een onweersbui geweest waar een smak water uit

gevallen is. Alles is klam van het vocht. Als ik vertrek is het 15° en weinig wind. Nog “even” de juiste weg zoeken en dan de stad uit. Het duurt wel twintig minuten voor ik de route heb gevonden, dan begin ik eigenlijk pas echt! Weer, ja, weer zie ik blauwe lucht. Wie weet hoe mooi de

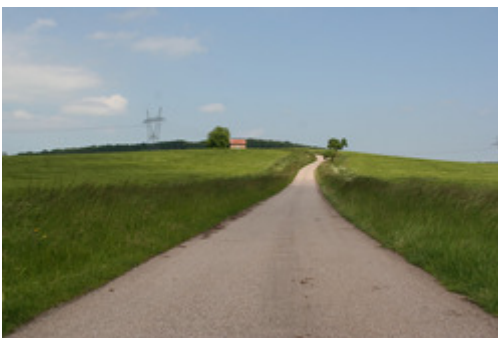
dag wordt. Ik ben in regenkleding vertrokken.

De zon doet schutterige pogingen om het wolkendek te breken. O, o, o, al die extra liters water die ik weer meevoer in m`n karretje! Ik vermoed dat die tien kilo zwaarder is! Hoéville uit heb ik een stukje van 8% om warm te worden. Ik ben nu bij het uitkijkpunt bij Hoéville en meen mij te herinneren dat het een hele hijs was om er te komen. Ik maak mij dus op voor een “geweldige” afdaling. Het klopt, de afdaling is geweldig maar veel te kort!

Uit het westen naderen de opklaringen, kwart over negen. De eerste zestiger heb ik te pakken, wat `n steil stuk naar beneden. Even wat gepraat met een tegenligger, een man uit Dronten bezig aan zijn zevende dag. Wie had

dat kunnen denken, kwart over tien en ik fiets in zomerse uitrusting!

Je ruikt de resten van het bloeiende koolzaad, lekker luchtje. Opletten Klaas, als het zo doorgaat zijn je schoenen nog droog op het eind van de dag. Vannecourt uit 'n zweertertje van 11% en dan kijk ik gelijk weer tegen een "muurtje" aan. Het zal mij benieuwen! Meest lijkt het meer dan het is. Het is heel wat, 13%. De beloning is geweldig. De wind is inmiddels flink toegenomen, ik denk windkracht vier! Door het draaien van de weg heb ik tussen Bréhain

Helling van 12%

en Oron alles straf tegen.

Rechts koolzaad, links graan, rechts graan, links koolzaad! Het is in sommige streken een eentonig gebeuren. De hellingen volgen elkaar in rap tempo op. Kwart over een ga ik tien kilo lichter op pad. De zon en de wind hebben het werk uitstekend gedaan. Door de stevige bries is het in een goed half uur droog. Snel, na vertrek, van de fiets om de nodige bescherming te smeren. Wat een dag, wat een dag, wat een meevaller na de regen van de afgelopen dag en nacht.

De weg, die gaat maar op en neer, omhoog, omlaag en weer.... Van Hémilly tot Les Etangs zijn zware kilometers, veel wind tegen en veel omhoog. Bij afdalingen vraag ik mij dan af, heb ik dat heen echt geklommen. Bij deze afdaling denk ik, Klaas je moet er weer uit ook! Nog even, 10%, 11% zelfs naar Les Etangs. Het venijn zit duidelijk in de staart, weer een van 8 á 9%. De kilometers

kruipen voorbij. Veel klimmen, in mijn beleving, en weinig dalen.

De inkoop doe ik in Metzervisse. De weg naar de camping weet ik moeiteloos te vinden!

Er zijn hier verschillende

Verlaten!

landgenoten die op weg zijn naar het zuiden. Met een man uit Houten heb ik tot over tien zitten praten, zijn vrouw licht te slapen. Ik heb het mij, vandaag, onnodig zwaar gemaakt. Komt mede door de afstand tot de camping. 132 kilometer in 8:21, gem. 15,8. Het is al zes uur geweest als ik heb ingeschreven!

Dag 24. Weer, ja weer, veel klimmen.

Het is 9° als ik iets over half acht met een strak blauwe lucht vertrek. Het is wel koud, 9° en dat met blote knieën en handen. Meteen wordt ik

geconfronteerd met

Moezel

van die gemene korte klimmetjes. Richting Valmestroff gelijk 5 tot 7%, zelfs 11% en dat met nog niet warm gedraaide benen.

Ik ga de Moezel over naar Cattenom. Hier bewonder ik een oud gebouw of bunker. Voor een korte tijd ben ik in

Luxemburg. Natuurlijk gaat niet alles van een leien dakje maar dat zijn jullie wel van mij gewend. Ergens heb ik een fout begaan en een verkeerde weg genomen. Op gevoel zwerf ik door Dudelange. Het lukt

mij om zuiver op gevoel of instinkt de stad uit te komen. Ik herhaal het maar weer “al doende leert men” al duurt het bij mij wel erg lang!

Vanaf Bettembourg volg ik het Ardennen alternatief. Dat is een route die ik op de heenweg niet heb gedaan. Mijn hoop is dat het iets makkelijker gaat, minder klimmen. Het is ijdele hoop! Het klimmen, hoort bij de Ardennen. Ik hou de procenten die ik omhoog ga niet eens meer bij, de moraal krijgt er een deuk van! In de omgeving van Limpach de tent gedroogd en alles gedaan wat daar bij hoort.

Overal kijk ik voor een winkel, de voedsel voorraad raakt op. Helemaal los ben ik, alleen nog heet water en koffie. Daar kom je niet ver mee! Gelukkig zit er in de tas nog één keer eten voor vanavond. Het lijkt wat vlakker te worden wat prettiger fietst. Luxemburg is een rijk land met, waar ik fiets, mooie grote huizen met veel ruimte er omheen. Veel mensen hebben het voorjaar in het hoofd en zijn in de tuin bezig. O ja, het is vandaag zaterdag 23 mei.

Het maakt mij wat ongerust, is het soms Pinksteren morgen? Als dat zo is dan is morgen alles gesloten, moet ik op een houtje bijten! Al enige minuten ga ik, in Clemency richting Messancy, 5 á 6% omhoog. Het is zweten geblazen met een temperatuur van 30°. De finale is niet mis, 8 á 9%.

België, op de streep af is het wegdek slecht. Het is toch niet zo dat er weer ander weer op komst is? Ik zie de bewolking toenemen. Messancy uit weer zoiets, 12% in een klim van anderhalve kilometer. Vergis je niet in zo'n klim ik ga zes kilometer per uur dus moet ik 'n kwartier in de beugel. Even vasthouden Klaas, 11%, en je bent boven. Nog niet! De finale is slechts 5%. Ja, natuurlijk als beloning de afdaling. Als die lang genoeg duurt, is het zweet ook opgedroogd.

Heb ik even geluk, is de Spar in Etalle nog open. Al het nodige is aanwezig! De lucht loopt aardig vol, onweer? Het zal mij niets verbazen na zo'n broeierige dag. Ik maak wat haast en ga naar de eerste camping in Marbehan. Heb ik juist gehandeld? Had ik door moeten rijden naar Léglise? Het is een rotzooi voor de € 7,00. De douche doet het niet. Warm water moet ik zelf maken. Het toiletgebouw is slecht onderhouden. Even sloeg de twijfel toe en maakte ik rechts omkeerts maar de donkere lucht bracht mij snel op andere gedachten. Had ik maar gelijk naar Léglise gegaan.

Vandaag goed maar warm fietsweer. 103 kilometer in 6:39 uur met een gemiddelde van 15,5 kilometer. Het was best een zware dag met die onregelmatige klimmen en zo steil soms. Net geen 60er

Camping Alaska

gemaakt, ik blijf steken op 58,5, in de afdaling. Even met thuis gebeld en gevraagd naar Pinksteren maar dat is volgende week. Als nagift van deze dag doe ik er de geschreven rekening, op een vodje papier, bij van de camping baas. Hij komt nog met de

Payer la somme de
7 € pour une nuit au
camping Alaska de
Mre Groot

Le 23/05/09 Gen. Swin

waarschuwing dat de verlichting op de camping het niet doet en het erg donker is in de nacht. "Camping Alaska".

Dag 25, zootje ongeregeld.

Bewolkt en 13° bij het vertrek. Wel hoop ik op zo'n mooie dag als gisteren. Gelijk word ik op de proef gesteld. Langs de spoorbaan, richting Légise, is het "maar" 12% omhoog. Over warm worden gesproken! Het shirt met lange mouwen verdwijnt dan ook snel in de tas. In Légise is de boulangerie open en staan ze buiten in de rij te wachten. Wittemont uit gelijk 10% omhoog voor m'n kiezen! Achter mij grote wolken partijen, langzaam maar zeker betreft de lucht. Kwart over negen en de zon is weg!

De eerste vijf en twintig kilometer heb ik alleen maar geklommen, dalen is er, voor mijn gevoel, niet bij. Als ik rust en eet kijk ik naar de gemiddelde snelheid, waarom eigenlijk, en die is net aan dertien kilometer. De witte kerkdeur in Bercheux valt zo op in het grijs grauwe geheel

van het dorp dat ik gedwongen wordt er een foto van te maken.

Zon weg, zweetband af. Nou vergeet het maar! Ik klim zoveel en het is zo warm dat de band weer snel dienst doet. In de afdaling naar Laneuville heb ik de eerste 50er te pakken. Het plaatsje uit is beduidend moeilijker. Er komen met hoge snelheid wat renners de bocht door wat mij doet vermoeden dat ik nog niet boven ben. Voor de zoveelste keer bega ik de fout om in een klim, naar

St.Hubert, foto`s te maken. Met dikke benen begin ik dan weer. Ik kruip vooruit!

Op de N849 naar Nassogne is het drie kilometer klimmen. Gelukkig wat in het bos en in de schaduw, de zon brand ongenadig. De auto die mij passeert volg ik met m`n ogen om te zien of de klim door de bocht eindigt, nee nog even dan. Het is nog wat met 3 à 4% omhoog. Helaas is de schaduw in het bos van korte duur.

Schitterende afdaling naar Fourneau St.Michel. beneden zie ik een mooie plek voor het dagelijkse middagmaal. Het is een parkeerplaats met een mooi grasveld en weinig auto`s en aan de achterkant een snel stromend riviertje. Na de pauze gaat de 12% omhoog moeizaam met de aanwezige warmte. Bij het kijken naar het riviertje zie ik dat de route stroom afwaarts gaat! De afdaling is dan ook welkom en duurt wel `n kwartier lang.

Voor het maken van de foto`s voor de herinneringen en het dagboek stop ik regelmatig. De Ardennen is een

mooi gebied waar dan ook de nodige stops gemaakt worden .

Stevige klim als ik Rochefort verlaat, steeds tussen de 5% en 8%. Als ik boven ben volgt een beloning van 10% naar beneden. Jammer van

het slechte onoverzichtelijke wegdek waardoor ik de combinatie niet voluit durf te laten gaan. Even later komt dan toch de verwachte beloning. Naar Buissonville stort ik mij met volle snelheid het dal in over het mooie wegdek. Ja, ik moet het dal ook weer uit en dat bij een temperatuur van 35°. Maar, alles beter dan kou en regen!

Ik heb mij er goed op voorbereid, gegeten, gerust en de nodige koffie gedronken. Nu de klim naar Haversin van drie kilometer. Ik begin gelijk in de kleinste versnelling maar al wat er komt, geen klim. Wel gelijk 10% à 12% maar dat is snel afgelopen. Na driehonderd meter is het voorbij. Mis ik een afslag en de klim! Voor ik het weet ben ik in Serinchamps. Heb ik er voordeel van, ik zal het waarschijnlijk nooit weten! Op goed geluk ga ik naar Les Basses en Haversin waar ik de route weer oppak. Op dit stuk heb ik hevige korte klimmen van 11% tot 14%. Een ijsje kopen is er niet bij, er is gewoon niets!

Het plan is de camping in Huy maar dat wordt te laat. Ik neem een hotel in Hamois. Daar ben ik zo vroeg dat ik door fiets naar Evelette. Dat is maar negen kilometer verder met wat stevige klimmen er tussen. Krijg ik spijt?

In Evelette is het zoeken naar een spelt in de hooiberg naar het hotel dus door naar....? Ik heb mij weer wat op de hals gehaald, waar kom ik terecht? Weer een cadeautje van 8% en ik heb al zoveel kilometers gereden. Ik strand in en bij "Moulin de Krevet", een gasten verblijf. Een heerlijk zootje ongeregeld. Als alles zo mooi en goed was als m'n kamer voor vannacht zou het een unieke locatie zijn. Het is er gastvrij, gezellig en beneden en

buiten een gaos. Het is een **Moulin de Krevet, fietsenstalling** Vlaamse enclave in Wallonië. De consumptie's die je neemt reken je zelf af. Goed fietsweer en een temperatuur van meer dan 30°. 124 kilometer met een gemiddelde van 14,7, 8:27 uur gefietst.

Dag 26, zoeken en verkeerd fietsen!

Heerlijk
Geslapen in een goed bed. Tien over zes schrik ik wakker en kijk gelijk naar buiten, mooi en een strak blauwe lucht. Even over zeven kan ik aan tafel. Een voortreffelijk ontbijt!

Moulin de Krevet
Hier kan ik makkelijk twee uur op vooruit. Alles heb ik al gepakt en de fiets uit de rotzooi gevist. Wat 'n troep in de schuur. Iets voor acht op de fiets.

Na een paar kilometer fiets ik langs de Maas. Na een kilometer of tien moet ik een onverhard pad omhoog. Dat is niet goed is mijn eerste gedachte maar na een kleine verkenning blijkt het juist. Moeilijk wat hier is bedacht. De tas gaat

Vergane glorie langs de Maas.

uit de kar en breng ik als eerste boven. De fiets en kar is nog `n hele hijs maar het lukt allemaal. Ja, dat kan ik na de vlakke aanloop op m`n vingers uittellen, ik moet het Maasdal uit. Klimmen en niet zo zuinig ook.

Van Antheit, Rue Sart Grégoire, naar Villers-le-Boillet moet ik wel even 11% overwinnen. Natuurlijk ga ik weer ergens verkeerd. Het is een machtig stukje van vijfhonderd meter naar beneden maar helaas loopt het dood. Het is niet de Rue le Marias maar een naam die er op lijkt! Weer naar boven en eind goed al goed. De lucht trekt, net als gisteren, weer dicht. Wat is het toch? Ga ik na Verlaine weer in de fout, of niet? Ik zal het nooit weten!

In Donceel is het weer ouderwets zoeken, ik moet langs de watertoren. Kijk dat is een houvast want die zie ik in de verte staan. Mede door het “voortreffelijke” kaartlezen en de watertoren (foto) kom ik op het juiste pad. Al die weggetjes en dat voortdurend op de kaart kijken, niets voor mij! Ik moet wat in het rond kunnen kijken.

Nu concentreer ik mij alleen maar op de “goede weg”.

Het blijft zonnig, half
twaalf. Na het
eten is het weer
broeiheet en het
vertrek is dan ook in
super zomerse
uitrusting. Het is wat
vlakker en minder
klimmen maar door het
voortdurende zoeken

schiet ik geen meter op. In Tongeren had ik graag wat rond gereden en gekeken maar de donkere lichten die er aankomen “dwingen” mij om enige haast te maken. Twee uur, de zon is nu echt weg. Nog een stevige klim, van 7%, waar ik vergeet de voicerecorder uit te zetten en bij het afluisteren mijzelf hoor hijgen en stoempen.

En, de lucht wordt grijzer en donkerder. Het kan ook niet
uitblijven, onweer na zo'n broeierige dag? Hoor ik het
onweer? Ik heb de indruk dat het ergste oostelijk van mij
blijft. Zou ik geluk hebben? Ik heb
vaak geluk dus waarom nu niet!
Waarom maken ze op deze route
geen gebruik van bestaande en
uitgepijld route's? Het zou erg
makkelijk zijn.

Als de tent maar staat voor het
onweer losbarst. Achter mij is de
lucht inktzwart maar voor mij is het
lichter. In Maastricht knoei ik weer
ontzettend met de route. Helemaal
maar dan ook helemaal mis!
Aangekomen bij het station vallen
de eerste druppels. Ik schuil wat
onder een overkapping, met vele
anderen. Het zet niet door, gelukkig.

Tongeren

Hier begint de uitgepijlede route van de LF3. onderweg vraag ik aan twee meisjes naar een camping in de omgeving, Geule. Ze vertellen mij de kortste weg. Nog een keer een obstakel en een keer vragen en na 99 kilometer ben ik onder “zijk”. Vlug de tent op zetten, het wordt erg donker. Geen spat gevallen. Nu ik schrijf is de lucht weer strakblauw. 6:42 deed ik er over. Gemiddeld 14,7. Het was een relaxte dag. Mooi en warm, niet zwaar. Ik heb naar huis gebeld en verteld dat ik, waarschijnlijk, woensdag thuis ben.

Fietspad langs Maas

Verbaasd ben ik als er, om acht uur, een zeer jong echtpaar arriveert met aanhanger en daar in dochter Noah van vijf maanden. De eerste aandacht van het stel gaat uit naar de kleine meid. Als die is verschoond moet de tent worden opgezet en het eten gekookt. Het wordt een latertje voor het Engelse stel. Ze zijn, met kind, vertrokken uit Amsterdam en onderweg naar Spanje, denken daar drie maanden over te doen!

Dag 27, regen, kou en te veel kilometers!

Prachtig zoals het weer er uitziet na de kleine regenbui van vannacht. De lucht is vrij helder met een temperatuur van 15°. Gelijk in zomerse uitrusting. Misschien gedurfd maar dat zie ik later wel! Zoeken naar de route wat niet nodig is want daar ben

Nostalgie op de camping.

ik ongemerkt op gekomen. Het eerste onverharde dient zich aan. Het is niet bevorderlijk voor de lowriders op het achterwiel van de bob.

Alle twee heb ik ze al “gerepareerd”.
Ik moet er een andere oplossing voor vinden. Bord gemist, drie á vier kilometer voor jan joker gereden! De wind is straf en heb ik zij voor, gelukkig. Negen uur betreft de lucht en de wind neemt toe, is soms krachtig.

Bij de bakker, in Roosteren, is er een dame die mij helpt en enige belangstelling heeft in mijn doen en laten. Ze vraagt waar ik vandaan kom. Ik noem de plaats waar de tent stond de afgelopen nacht. Daar is ze niet tevreden mee en vraagt naar mijn woonplaats. O, dat ken ik, ik kom uit De Kwakel! Hoe kom je dan hier is mijn wedervraag, verliefd geworden op de bakker!

Van Roosteren ga ik naar Maaseik, van de LF13 naar de LF7 Vlaanderenroute. Ik fiets dan niet de lus van Maasbracht naar Thorn. Snel de route gevonden in Maaseik. Af en toe word ik gedragen door de wind. Soms doet de zon verwoedde pogingen het wolkendek te breken. Je voelt het aan de temperatuur als het enigszins lukt.

Al die vlakke wegen en de wind schuin voor, het is genieten. Voor hoe lang? Rond half een vallen de eerste spatten. Doe ik de regenkleding aan? Ik gok het nog even. Staat er mij een pittige middag te wachten? Ik heb wat tegenwind en

Thorn

er is volgens plan nog zeventig kilometer te fietsen. Ja hoor, vijf minuten later de regenkleding aan. Grijs, zeer grijs is de lucht. Schuilen, ik fiets een mooie grote schuur binnen. De eigenaar komt een praatje maken. Hij doet verslag van het noodweer in het westen, de streek waar ik woon. De borden van de route, LF7, zijn twee maanden geleden pas geplaatst verteld hij. Als ik op de kaart kijk zie ik dat de route meer langs het kanaal gaat. Tien minuten later is het zo goed als droog en verlaat ik de leeftijdgenoot. Altijd kippenboer geweest.

Schuur afgebroken en er een heel mooie tuin van gemaakt.

Thorn

Het is wisselen van kleding, regenkleding aan en uit! Voor de afwisseling wat onverhard maar gelukkig geen plassen. Ja, daar is de zon weer! De route gaat langs de Schoorbrug. LEK! Dat kost gauw tien minuten Klaas! Twee uur en wat `n wind, zit daar weer een stevige onweersbui achter? Ja hoor, weer schuilen alleen geen open schuur maar wat uit de wind achter een muur en alles behalve droog.

Tegen wind, soms heb ik het gevoel dat er een kleine storm staat. Naar het Zuid Willemskanaal toe ga ik soms maar twaalf á dertien kilometer per uur. Het lijkt wel klimmen! Vanwege het weer ga ik niet over de kale Strabrechtseheide maar neem een alternatief over Someren en Lierop. In Lierop pak ik dan de LF13 weer op. Ja, via de LF13, als ik korte tijd die route volg hoef en ga ik niet door Eindhoven. Gelukkig blijft het droog.

De wind langs het kanaal is hard en tegen. Langzaam daalt de temperatuur naar 15°. Het wordt nog kouder, zo koud dat ik de dichte handschoenen aan doe. Wat heb ik `n koude handen! Gaat het toch weer regenen!

Het stoempen tegen de wind in is minder als ik overga op de LF7. Natuurlijk komt het door het draaien van de weg, iets meer naar het noorden.

Het is een pittige dag geweest, alles heb ik meegemaakt. Zon, water, wind en `n leuke band. Na veel te veel kilometers, 152, schrijf ik in. Het is dan al zeven uur geweest. Half acht staat de tent. Negen uur en `n kwartier heb ik op de fiets doorgebracht met een gemiddelde van 16,4 kilometer. Het is tien uur als ik deze laatste

zin pen. Ik ga tussen de “veren”.

Dag 28, de laatste!

Zoals gewoonlijk beschrijf ik deze laatste dag als ik al enige dagen thuis ben. Het is stralend weer als ik, half acht, vertrek. De temperatuur is koud, 8°. Net als gisteren die strakke wind en niet “mee”. De dichte handschoenen, de beenstukken en het shirt met lange mouwen zijn, gezien de temperatuur, een poosje mijn trouwe bondgenoten. Ben ik vergeten de meest trouwe bondgenoot op te zetten, de zonnebril. Met de, nog, laagstaande zon heb ik die wel nodig. In de omgeving van Den Bosch fiets ik over wegen die ik heen door het dwalen heb gemist.

Zoals gewoonlijk mis ik hier weer van alles en kan het grote dwalen door Den Bosch beginnen. Natuurlijk zit

de plattegrond van de stad niet voor niets in het routeboek. Ben ik daar te ongeduldig voor, denk ik er niet of te laat aan! Al is het met een omweg maar ik kom, zoals altijd, op de route. Via Engelen en Bokhoven ben ik daar, gewoon per ongeluk, op beland. Gelukkig is de temperatuur opgelopen en is het nu, half tien 17°.

De pont ligt op mij te wachten in Nederhemert zuid en vertrekt gelijk als ik aan boord kom. De zon is al lang verdwenen en het is fris in de korte broek. Gelukkig heb ik de strakke wind wat schuin voor! Sterk heb ik

s` Hertogenbosch

het idee dat er deze tocht wat te veel kilo`s, van mijn lichaamsgewicht, op de route zijn achtergebleven. Dit is er, denk ik, de oorzaak van dat de toch al afnemende krachten, door de leeftijd, aardig verminderd zijn.

Wat `n wind als ik achter de bebouwing vandaan kom! Windkracht vijf? Als ik in Brakel de pont af kom ga ik niet volgens de route maar rechtstreeks naar Leerdam. Wat win ik er mee? Misschien `n kilometer en wat stukjes minder tegen wind die, voor mijn gevoel, steeds straffer wordt. Een fikse klim tegen de Lekbrug op in Leerdam om het klimmen niet af te leren.

Bij het naderen van Vianen doet het duiveltje weer van zich spreken en verkort ik de route enigszins. In deze plaats vraag ik de weg aan een aardige man en die is zo vriendelijk mij naar de brug te begeleiden. Aan de overkant is het

Nederhemert

juiste pad snel gevonden. Natuurlijk gaat het niet zomaar. In Nieuwegein ga en moet ik volgens de route door dat mooi park. Zonder aankondiging is de weg daar afgesloten en opgebroken. Paniek, nee ik fiets en cross er gewoon door hoewel elk routebord ontbreekt. Puur op geluk kom ik op de goede weg.

Ja, dan is het, voor even, makkelijk langs het Amsterdam Rijnkanaal. Hier maak ik mij enigszins druk over het laatste stuk naar huis vanwege de, in mijn gedachten, te vele wind tegen. Met wat kijken en het spul op `n rijtje zetten zoek ik een route met zoveel mogelijk bebouwing en beschutting. Hier fiets ik wel meer dus kan de omgeving enigszins.

Gaat het regenen? De donkere wolken dringen wel heel erg op. Als het zo hard waait dan waait het toch over?

De weg ik wat nat en daar blijft het gelukkig bij. Via de LF4 ga ik naar huis. Ik verlaat die route in Haarzuilen. In Haarzuilen zat ik ooit op `n terras en maakte een praatje met de ober. Een van zijn vragen was: waar

ga je heen? Naar huis en dat is nog dertig kilometer. Het klopte tot op de meter. Dus, nu in Haarzuilen, nog dertig kilometer. Dat is met het gemiddelde van vandaag nog twee uur fietsen.

Naar Kockengen, Woerdeseverlaat en Noorsedorp, waar ik mij in de regenkleding hijs, naar huis.

De tijd in het reserve geheugen is van slag. Al uren heb ik mij rijk gerekend. De thuiskomst is gewoon één uur later dan ik steeds berekende! Het is geen vier uur maar vijf uur voor ik thuis ben. Als ik er goed bij nadenk bestaat het

ook niet. Inktzwarte lichten, kom ik droog thuis? Om vijf uur doe ik de sleutel in het slot na een winderige dag en 125 kilometer in 7:34 uur fietsen. Het gemiddelde valt alles mee na de doorstane winderige ongemakken, 16,5 kilometer. **Amsterdam-Rijnkanaal**

Het is een tocht geweest met de meeste uren zon ooit op zo'n tocht. Dit vertel ik aan iedereen die er naar vraagt en het horen wil. Nu ik het verhaal nalees zie ik dat ik, zoals gewoonlijk, enigszins overdrijf. Als ik weer ga dan maak ik minder kilometers per dag, neem minder bagage mee en neem soms een rustdag. Met dat voornemen blijven er waarschijnlijk minder kilo's lichaamsgewicht op de route achter. Veel foto's heb ik gemaakt maar dat mogen er best meer zijn. De volgende route of tocht: Langs en door gezellige dorpen met wat meer terrasjes die uitnodigen tot een bezoek en dienen als rustpunt.

Hoek van Spengen

September 2009

info@klaasgroot.nl